

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

JAMES MATTHEW BARRIE

UYARLAYAN: ELİF DİNÇER

Peter Pan

KISALTILMIŞ METİN

100
TEMEL
ESER

TÜRKİYE BANKASI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Peter Pan

James Matthew Barrie

JAMES MATTHEW BARRIE
PETER PAN

ÖZGÜN ADI
PETER PAN

ORJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2017
Sertifika No: 40077

UYARLAYAN
ELİF DİNÇER

RESİMLEYEN
F. D. BEDFORD

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

1. BASIM: NİSAN 2017
4. BASIM: KASIM 2018
Genel Yayın Numarası: 3766

ISBN 978-605-332-997-8

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.

Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek
metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz,
yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI

ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP 1.SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 34185

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Peter Pan

James Matthew Barrie

Uyarlayan
Elif Dinçer

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

BÖLÜM 1

PETER PENCEREDEN GİRİYOR

Bir tanesi dışında bütün çocuklar büyürler. Üstelik büyüyeceklerini çok küçük yaşta öğrenirler, Wendy'nin başına gelen de buydu. İki yaşındayken, bahçede oyun oynadığı bir gün, bir çiçek koparıp annesine koşmuştu. Herhâlde çok sevimli görünüyor olmalıydı, çünkü annesi Bayan Darling elini kalbine götürerek, "Ah!" demişti. "Keşke hep böyle kalsan!" Annesi başka bir şey söylememiş olsa da, o gün Wendy büyümek zorunda olduğunu anlamıştı. İki yaşından sonra herkes bunu anlar zaten. Bu, sonun başlangıcıdır.

Wendy ailenin ilk çocuğuydu, sonra John, en son da Michael doğdu. Wendy doğduğunda ailesi sıkıntıya düşmüş, Bay ve Bayan Darling nasıl geçineceklerini kara kara düşünmeye başlamışlardı. Ardından John ve Michael'da da aynı endişeler yaşanmış, ama eninde sonunda geçinecek bir yol

bulmuşlardı. Çocuklar biraz büyüdüklerinde dadılarının peşine takılıp okula gitmeye bile başladılar.

Mahalledeki tüm çocuklar gibi Wendy, John ve Michael'ın da bir dadıları vardı. Bay ve Bayan Darling pek de zengin olmadıklarından, çocukların dadısı olma görevini, Nana isminde kabarık tüylü, sarkık kulaklı, kocaman bir köpeğe vermişlerdi. Bay ve Bayan Darling onu alana kadar Nana'nın hiç sahibi olmamıştı, ama bu koca yürekli köpekçik çocuklara her zaman önem veren bir hayvan olmuştu. Eskiden bütün gününü, Bayan Darling'in de onu bulduğu parkta geçirir, çocukları izler ve onları eve kadar takip ederek, dikkatsiz bakıcıları çocukların ailelerine şikâyet ederdi.

Nana muhteşem bir dadı olduğunu ev halkına da kanıtlamıştı. Banyo saatleri konusunda son derece titizdi, ayrıca gece çocuklardan gelen en ufak sesle hemen onların yanına koştururdu. Elbette kulübesi, onlara daha yakın olabilmesi için çocukların odasına yerleştirilmişti. Bir öksürüğün ne zaman zararsız olduğunu bilirdi ve boğaza sıcak bir şey sarma zamanının geldiğini de hemen anlayıverirdi. Çocukları okula her zaman o bırakırdı. Yanlarında sakince yürür, sırayı bozan biri olursa buruyla onu arkasından iterek hemen hizaya sokardı. Yağmur yağma ihtimaline karşı ağzında sürekli bir şemsiye olurdu. Bayan Darling'in arkadaşları çocukların odasını ziyaret etmek istediklerinde Nana

koşa koşa Michael'ın geceliğini çıkartıp ona mavi giysisini giydirir, Wendy'nin üstünü başını düzeltir ve John'un saçlarını tarardı. Bütün ailenin belki de en mutlu üyesi, herkese öpücükler saçan Bayan Darling'di. Ailenin bu mutluluğunun, Peter Pan'ın geldiği gün son bulacağını kim bilirdi ki?

Bayan Darling, Var Olmayan Ülke ve Peter'den ilk kez çocukların rüyalarını dinlerken haberdar olmuştu. Var Olmayan Ülke elbette herkes için farklıydı, ama genel olarak hepsi bunun bir ada olduğunu söylüyordu. Mesela John'a göre Var Olmayan Ülke'de üzerinde flamingolar uçan bir göl varken; henüz çok küçük olan Michael'a sorarsak orasının, üzerinde göller uçan bir flamingo olduğunu söylerdi. John kumların üstünde ters çevrilmiş bir kayıkta, Michael bir Kızılderili çadırında, Wendy de incelikle birbirine dikilmiş yapraklarla inşa edilmiş bir evde yaşıyordu. Farklı insanların bahsettiği Var Olmayan Ülkeler birbirinin aynısı olmasa da, birçok yönden benzerlerdi. Mesela çocuklar kayıklarını hep büyümlü sahile çekerlerdi.

Var Olmayan Ülke küçük ve rahat bir adadır. Bir maceradan diğerine atılırken uzun uzun yol almanın gerekmediği bir yerdir. Gündüzleri sandalyeler ve masa örtüleriyle oyununuzu oynarken hiç de korkutucu bir yer değildir, ama yatmadan hemen önceki iki dakikada son derece gerçek olmaya başlar. İşte gece lambaları da bu yüzden vardır. Gerçe-

ğın korkutuculuğunu azaltmak için gece lambaları birebirdir.

Bayan Darling çocuklardan ‘Peter’ ismini gittikçe daha çok duymaya başlamıştı. John ve Michael ara sıra ondan bahsediyorlardı, ama sanki Wendy’nin zihni tamamen onunla dolmuş gibiydi. Günlerden birinde annesi Peter’i sorduğunda Wendy, “İyi bir çocuk ama biraz kendini beğenmiş,” dedi.

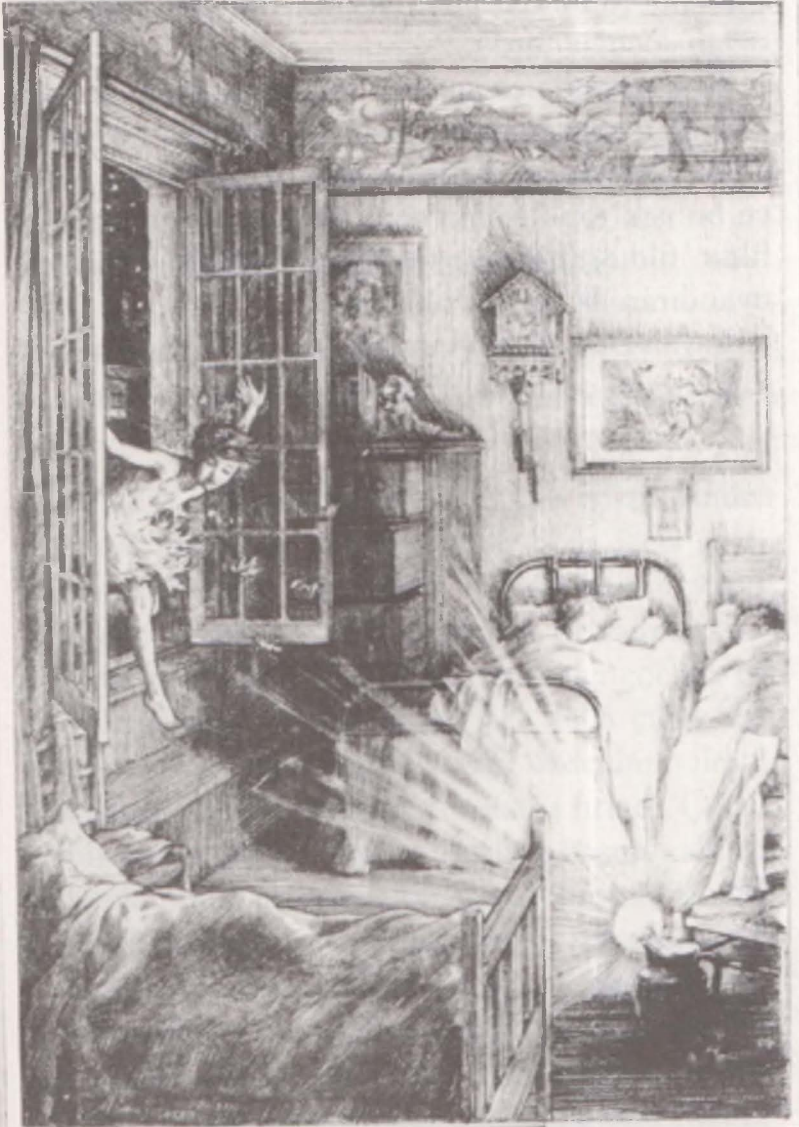
Annesinin merakı geçmemişti. “İyi de, bu Peter kim böyle?” diye sordu.

“Biliyorsundur anne, Peter Pan işte.”

Bayan Darling önce kimden bahsettiklerini anlamadı ama biraz düşününce, küçükken duyduğu, perilerle yaşayan bir Peter olduğunu hatırladı. “Ama Wendy,” dedi. “O artık büyümüş, bir yetişkin olmuştur.”

“Hayır anne, büyümedi,” dedi Wendy kendinden emin şekilde. “Üstelik benimle aynı boyda.” Wendy bunu nereden bildiğini hiç bilmiyordu, ama biliyordu işte.

Bayan Darling aradan zaman geçince bu konuşmayı unuttu ama sonra bir gece olanlar oldu. Bayan Darling çocuklarına iyi geceler öpücüğü verip onları yatırdıktan sonra kalan işlerini bitirip dikiş dikmek için şöminenin karşısına oturdu. Bir süre sonra yorgunluktan uyuyakalan Bayan Darling rüya görmeye başladı. Rüyasında, Var Olmayan

PETER ÇOCUKLARIN
ODASINA GİRİYOR.

Ülke'nin topraklarından uçarak yükselen tuhaf bir oğlan çocuğu gördü.

Tam o sırada çocukların penceresi açıldı ve içeri bir oğlan çocuğu girdi. Yanında, yumruk büyüklüğünü geçmeyecek kadar minik bir ışık topu vardı ve bu ışık topu, sanki canlı bir şeymiş gibi odada fıldır fıldır dolaşıyordu. Galiba Bayan Darling'i uyandıran da bu ışık olmuştu.

Bayan Darling haykırarak uyandı ve nasıl olduyorsa gördüğü çocuğun Peter Pan olduğunu anladı.

BÖLÜM 2

EV DEN KAÇAN ÇOCUKLAR

Bayan Darling çığlık attı ve akşam gezintisinden dönmüş olan Nana tam o anda hızla içeri girdi. Hırlayarak oğlan çocuğuna doğru hamle yaptı, ama çocuk daha hızlı davranarak pencereden dışarı atlayıverdi. Bayan Darling, bu sefer çocuğa bir şey olmasından korkarak bir kez daha çığlık attı ve çocuğun en iyi ihtimalle yaralı bedenini bulmak için merdivenleri hızla inerek sokağa fırladı. Çocuk hiçbir yerde değildi. Bayan Darling başını kaldırdı ve kapkaranlık gökyüzünde, kayan bir yıldız olduğunu düşündüğü ışıltı dışında hiçbir şey görmedi.

Hızla çocukların odasına koştu ve Nana'nın ağzında sallanan karaltıyı gördü. Bu, pencereden kaçan çocuğun gölgesiydi belli ki. Nana, pencereden atlayan çocuğu yakalayamasa da, gölgesini yakalayıp ondan ayırmış olmalıydı.

Bayan Darling gölgeyi dikkatle inceledi ve bunu kocasına da göstermek için çekmecelerden birine kaldırmaya karar verdi.

Gölge, bir hafta sonraki o korkunç Cuma gününe kadar orada kalmaya devam edecekti. O Cuma gününü bütün aile ömür boyu hatırlayacaktı.

Hâlbuki o Cuma akşamı, diğer akşamlardan farksız başlamıştı. Nana, Michael'ın banyosunu hazırlamış ve onu ensesinden sürükleyerek banyoya taşımıştı. Michael her zamanki gibi banyo yapmaya itiraz etmiş, sudan kaçmak için bin dereden su getirmişti. “Yıkanmayacağım işte. Nana, saat altı bile değil. Uyumayacağım da! Banyo yapmak da uyumak da istemiyorum!” Ama bu itirazları bir işe yaramadı elbette.

Çocuklar kendi odalarında uykuya hazırlanırken, Bay ve Bayan Darling de o akşam gidecekleri davet için hazırlanıyorlardı. Nana, banyosunu bitirmiş olan Michael'ı odasına götürürken, nasıl olduysa kapıda Bay Darling'le çarpıştılar ve Nana, adamcağızın pantolonunu tüy içinde bıraktı. Bay Darling buna çok sinirlendi, çünkü en güzel pantolonu mahvolmuştu. Nana'yı bir güzel azarladı ve onu cezalandırmak için bahçedeki kulübeye bağladı.

Bay ve Bayan Darling davete geç kalmamak için hızlıca hareket ederek çocukları yatırdılar. Çocuklarını teker teker öpüp iyi geceler dileyen Bayan

Darling odadan çıkmadan önce endişeli gözlerle pencereye baktı. Gidecekleri yer çok yakındı, ama zavallı kadıncağız yine de pencereden kaçan çocuğu düşünmeden edemiyordu.

Sokak kapısı Bay ve Bayan Darling'in arkasından sessizce kapandıktan kısa süre sonra gökyüzünde bir hareketlilik oldu ve Samanyolu Galaksisi'ndeki en küçük yıldız telaşla haykırdı.

“Hadi Peter, şimdi!”

Anneleriyle babaları evden çıktıktan sonra çocukların odasındaki gece lambaları kısacık bir süre daha yanmaya devam etti, ama onlar bile öyle yorgundu ki bir süre sonra üçü birden sönuverdi.

Sonra, oda bambaşka bir ışıkla aydınlandı. Bu ışık gece lambalarından bin kat daha parlaktı. Işık odada dört dönüyor, Peter'in gölgesini arayarak bütün dolapları açıyor, bütün çekmeceleri inceliyor ve bulduğu bütün cepleri tersyüz ediyordu. Bu aslında bir ışık değildi, ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki ona bakan biri ışık dışında bir şey göremezdi. Bir an için durduğunda, bunun el büyüklüğünde, ıslıl ıslıl ışıldayan minicik, genç bir peri olduğu görülebilirdi. Tinkerbelle adlı bu peri kızı, yeşil yapraklardan biçilmiş bir elbise giyiyordu ve birazcık da tombik olduğu söylenebilirdi.

Perinin odaya girmesinden kısa süre sonra pencere, ufak yıldızlardan üflenlen bir esintiyle açıldı ve

içeri Peter girdi. Yolun yarısı boyunca Tinkerbell'i taşıdığı için bir avucu peri tozuna bulanmıştı.

“Tinkerbell, gölgeyin nerede olduğunu bulabildin mi?” diye sordu Peter.

Peter'in karşılık olarak duyduğu tatlı çingirak sesi, tüm periler gibi Tinkerbell'in de konuşurken çıkardığı sestir. Periler bu dille konuşurlardı. Yetişkinler bu sesi duyamazlardı ama duysalardı, bu sesi küçüklüklerinden hatırlayacakları kesindi.

Tinkerbell, gölgenin dolabın çekmecelerinden birinde olduğunu söyledi. Peter hemen dolaba tırmandı ve çekmeceleri birer birer açarak içinde ne var yoksa yerlere saçmaya başladı. Gölgesini bulunca o kadar heyecanlandı ki, Tinkerbell'i içeride unutarak çekmeceyi kapatıverdi.

Peter gölgesinin bedenine hemen geri yapışacağını düşünmüştü, ama bu gerçekleşmeyince üzüntüsünden yere oturup ağlamaya başladı.

Peter'in hıçkırıkları yüzünden uyanan Wendy, yatakta doğruldu. Odasının ortasında yere oturmuş ağlayan birini gördüğüne şaşırmamıştı, yalnızca çok meraklanmıştı.

Kibarca, “Küçüğüm,” dedi. “Neden ağlıyorsun?”

Peri törenlerini birçok kez izlemiş olan Peter de kibar davranmayı öğrenmişti ve ayağa kalkarak Wendy'yi selamladı.

“Adın ne?” diye sordu.

Küçük kız, kendinden memnun, “Wendy,” diye yanıt verdi. “Peki ya senin adın ne?”

“Peter Pan.”

Wendy her nasılsa bu çocuğun Peter olduğunu zaten biliyordu. Ona nerede yaşadığını sordu.

“Sağdan ikinciye dön,” dedi Peter, “sonra sabaha kadar dümdüz git.”

“Ne tuhaf bir adres!”

“Hayır, hiç de değil,” diye yanıt verdi Peter.

Ev sahibi olduğunu hatırlayan Wendy, kibarca, “Yani sana mektup gönderenlerin zarfa yazdığı adres bu mu?” diye sordu.

“Bana kimse mektup göndermez,” dedi Peter kibirle.

“Ama annene mektup gönderiyorlardır.”

“Benim annem yok.”

Wendy birden ona acımişti. “Ah demek bu yüzden ağlıyordun,” dedi ve yataktan çıkarak onun yanına koştu.

“Annem için ağlamıyorum ben,” dedi Peter öfkeyle. “Gölgeyi kendime yapıştıramadığım için ağlıyorum. Ayrıca, hiç de ağlamıyorum.”

“Gölge mi düştü?”

“Evet.”

Neyse ki Wendy ne yapması gerektiğini biliyordu. Biraz ukala bir sesle, “Dikilmesi gerekiyor,” dedi. “Canın biraz yanabilir.”

Hayatı boyunca hiç ağlamadığını düşünen Peter, “Ağlamam ki,” diye yanıt verdi. Gerçekten de dişlerini sıkarak, tek damla gözyaşı akıtmadan bekledi. Biraz sonra, azıcık kırışık olsa da, gölgesinin artık yerli yerinde olduğunu gördü.

Wendy, “Keşke ütüleseydim,” dedi, ama gölgesinin kırışık olması Peter’in umurunda bile değildi ve odanın içinde mutlulukla zıplayıp duruyordu. Bu mutluluğu Wendy’ye borçlu olduğunu çoktan unutmuş gibiydi. Gölgeyi kendi kendine yapıştırdığını düşünüyor olmalıydı. “Ne kadar da akıllıyım!” dedi övünçle. “Ah ben ne kadar akıllıyım böyle!”

Wendy ve Peter birlikte yatağın kenarına oturdular. Wendy, Peter’e bir öpücük verebileceğini söyledi ama Peter bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, o yüzden heyecanla avucunu açarak bekledi.

Wendy şaşkınlıkla, “Öpücüğün ne demek olduğunu bilmiyor musun?” diye sordu.

“Sen verdiğinde öğrenmiş olacağım,” dedi Peter ciddiyetle, Wendy de onun duygularını incitmemek için cebinden bir yüksük çıkarıp uzattı.

“Ben de sana öpücük vereyim mi?” diye sordu Peter. Wendy ona doğru eğilerek yanağını uzattı ama Peter, Wendy’nin avucuna meşe palamudundan bir düğme bıraktı. Şaşıran Wendy’nin toparlanması için bir süre geçti, sonra, “Öpücüğünü kolyemde taşımaktan mutluluk duyacağım,” dedi.

Küçük çocuğa döndü ve “Peter,” dedi. “Sen kaç yaşındasın?”

Peter huzursuzca, “Bilmiyorum,” dedi, “ama oldukça küçüğüm.” Aslında bu konuda bir bilgisi yoktu, sadece şüpheleri vardı. Birdenbire, “Wendy,” dedi. “Ben doğduğum gün evden kaçtım, çünkü annemle babamın büyüyüp nasıl da kocaman bir erkek olacağını söylediklerini duymuştum.” Üzgün görünüyordu. “Ben büyümek istemiyordum ki. O yüzden kaçtım ve çok uzun süre perilerle birlikte yaşadım.”

Wendy periler hakkında sorular sormaya başlayınca, Peter ona perilerin nasıl doğduğunu anlattı. “İlk bebek ilk kez gülümsediğinde, gülüşü bin parçaya bölünüp etrafa dağılmış ve işte periler de böyle doğmuş. Bu nedenle her çocuğun bir perisi olur. Ama çocuklar büyüyüp perilere inanmama-ya başlayabiliyorlar. Ne zaman bir çocuk, ‘Perilere inanmıyorum,’ dese, o an bir peri ölür.”

O sırada çekmecedен bir ses geldi ve Peter ufak bir kahkaha attı. Koşarak çekmeceyi açtı ve Tinkerbell’i dışarı çıkardı. İçeride kapalı kaldığı için öfkeden çıldıran peri öfkeyle haykırarak odada dört dönmeye başladı. “Böyle şeyler söyleme,” dedi Peter. “Çok üzgünüm ama çekmecedе olduğunu nereden bilebilirdim ki?”

Wendy periyi hayranlıkla seyrediyor, bir yandan da Peter’e durmadan sorular soruyordu.

“Şimdi nerede yaşıyorsun?”

“Kayıp Çocuklar’la birlikte yaşıyorum.”

“Onlar da kim?”

“Dadıları başka tarafa bakarken beşikten düşen çocuklar. Eğer yedi gün içinde onlara sahip çıkan biri olmazsa Var Olmayan Ülke’ye gönderilirler. Ben de liderleriyim.”

“Orada hiç kız var mı?” diye sordu Wendy.

“Hayır, bilirsin kızlar beşikten düşmeyecek kadar akıllıdır,” diye yanıt verdi Peter. Bir süre sustuktan sonra konuşmaya devam etti. “Wendy, kır langıçların neden evlerin saçaklarına yuva yaptığını biliyor musun? Masal dinlemek için. Ah Wendy, annen öyle güzel masallar anlatıyor ki.”

“Ben de bir sürü masal biliyorum,” dedi Wendy. Peter onu kolundan yakaladı ve sürüklemeye başladı. “O hâlde benimle gel, diğer çocuklara ve bana masallar anlatırsın.”

Wendy bu istek karşısında sevinmişti ama küçük bir sorun vardı. “Ama annem çok üzülür. Hem ben uçamam ki!”

“Ben sana öğretirim. Hem orada deniz kızları da var Wendy.”

“Deniz kızları mı? Kuyrukları olan deniz kızları mı?”

“Hem de ne uzun kuyruklu olanları var!”

Wendy buna nasıl karşı koyabilirdi ki? “Bu inanılmaz!” dedi. “Peter, John ve Michael’a da uçmayı öğretir misin?”

Peter umursamazca, “Sen istersen öğretirim,” dedi. Bunun üzerine Wendy koşarak kardeşlerini uyandırmaya gitti. “Kalkın!” diye haykırdı. “Peter Pan geldi ve bize uçmayı öğretecek!”

John biraz zorlansa da, kısa süre sonra çocukların ikisi de uyandılar. Hâlâ gözlerini ovuşturmakta olan John, “Sen gerçekten uçabiliyor musun?” diye sordu.

Peter ona yanıt vermek yerine bir anda havalandı ve şömine rafının üstüne kondu.

Çocuklar hep bir ağızdan, “Ah ne muhteşem!” diye bağırarak el çırpıldılar.

Peter o kadar kolay uçmuştu ki çocuklar da bunu kolayca başarabileceklerini düşünerek hemen uçmayı denediler, ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşırsınlar kendilerini hep yerde buldular.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu John dizini ovalayarak.

Peter, “Yalnızca güzel şeyler düşünün,” dedi. “Sizi havaya kaldıran şey, güzel düşüncelerdir.”

Çocuklar güzel şeyler düşünerek bir kez daha denediler ve yavaşça havalanmaya başladılar. John, “Bakın, uçuyorum!” diye bağırdı. Wendy biraz zorlanınca Peter ona yardım etti, ama Tinkerbelle onu kıskanıp öfkeyle bağırmaya başlayınca, Peter vazgeçti.

Bir süre sonra çocuklar havada alçalıp yükseliyor, taklalar atıyorlardı. Peter, “Hadi gelin,” dedi. “Hep birlikte Var Olmayan Ülke’ye gidelim.”

Michael zaten dünden hazırđı. Wendy'nin tereddüt ettiğini gören Peter, "Deniz kızları!" diye bağırdı. John'u ikna etmek için de, "Orada korsanlar da var!" diye ekledi.

Bunu duyan John hevesle, "Ne duruyoruz?" dedi. "Hadi gidelim!"

Bunlar olduktan sadece birkaç dakika sonra davetten eve dönen Bay ve Bayan Darling, odaya girdiklerinde çok geç kalmışlardı. Pencere açıktı ve çocukların yerinde yeller esiyordu.

BÖLÜM 3

YOLCULUK

Peter önderliğindeki çocuklar, ne kadar uzun olduğunu bilmedikleri bir süre boyunca uçtular. Arada sırada tartışıp, çoğunlukla eğlenerek Var Olmayan Ülke'ye yaklaştılar. Tüm yol boyunca Peter Pan ve Tinkerbelle onlara yol göstermişti, ama adaya varmalarının asıl nedeni adanın da onları aramaya çıkmış olmasıydı. Bir çocuk büyülü sahilleri ancak bu şekilde görebilirdi.

Peter sakince, “İşte bakın, orada,” dedi.

“Nerede, nerede?”

“Tüm okların işaret ettiği yere bakın.”

Gerçekten de, dostları Güneş'ten çıkan milyonlarca altın ok, çocukların gece çökmeden adayı güven içinde bulması için, adayı işaret ediyordu.

“John, bak göl şurada.”

“Wendy, başlarını kuma gömen kaplumbağalara baksana.”

GÖKYÜZÜNDE KUŞLARI GÖRDÜLER.

“John, şuradaki senin kırık bacaklı flamingon değil mi?”

“Hey Michael, şuradaki de senin mağaran!”

“John, çalılıkların arasında ne var öyle?”

“Bir kurt ve yavruları var. Wendy sanırım şuradaki kurt yavrusu seninki!”

“John, bak, şurada ileride Kızılderili kampının dumanı görünüyor!”

“Hani nerede? Dumana bakayım da Kızılderililerin savaş hazırlığında olup olmadığını söyleyeyim.”

“Bak, Gizem Nehri’nin hemen öteki tarafında.”

“Gördüm. Evet, tam tahmin ettiğim gibi, yine savaşa hazırlanıyorlar.”

Peter, çocukların bu kadar çok şey bilmesinden rahatsız olmuştu. Ama birazdan hava kararıp etrafa korku hâkim olacağı için, liderliği yeniden ele alabilecekti. Gerçekten de hava karardıkça Var Olmayan Ülke iyice korkutucu bir hâl almaya başladı. Biraz önce birbirlerinden uzakta uçan çocuklar, şimdi Peter’in yanma iyice sokulmuşlardı. Bedenleri dehşetle sarsılmaya başlayan Wendy ve kardeşleri öyle alçaktan uçuyorlardı ki, ayakları arada sırada ağaçların tepesine sürtünüyordu. Peter havayı yumruklamaya başlayınca hepsi bir süre havada asılı kaldılar.

“Karaya inmemizi istemiyorlar,” dedi Peter.

“Kim onlar,” diye sordu Wendy titreyerek.

Fakat Peter yanıt vermedi. Omuzunda uyuklayan Tinkerbelle'i uyandırarak onu önden gönderdi. "Tam altımızda bizi öldürmek isteyen bir korsan var," dedi.

"Vay be," dedi John. "Korsanların kaptanı kim?"

Peter yüzünü tiksintiyle buruşturarak, "Kanca," dedi.

Bunu duyan John ve Michael korkudan ne yapacaklarını bilemediler, çünkü Kaptan Kanca'nın ünü onlara kadar ulaşmıştı. John yutkunarak, "O, korsanların en kötüsüdür," dedi.

"Evet, öyle," diye karşılık verdi Peter, "ama artık eskisi kadar iri değil."

"Neden?" diye sordu Michael.

"Çünkü artık sağ eli yok. Elinin eski yerinde artık demir bir kanca var."

Ortalık zifiri karanlık olsa da çocuklar çok korkmuyorlardı, çünkü Tinkerbelle'in ışığıyla birbirlerinin yüzlerini görebiliyorlardı. Tinkerbelle onlar kadar yavaş uçmadığından, çocukların etrafında sürekli daireler çizerek ilerliyordu, böylece Wendy ve kardeşleri kendilerini sanki ışıktan bir halkanın içinde uçuyormuş gibi hissediyorlardı. Bu Wendy'nin çok hoşuna gitmiş olsa da, Peter bu şekilde uçmanın çok tehlikeli olduğunu söyledi.

"Tinkerbelle'in söylediğine göre korsanlar adaya geldiğimizi haber almış ve Uzun Tom'u çıkarmışlar."

“O kocaman havan topunu mu?”

“Evet. Üstelik Tinkerbelle’in ışığını da görmüş olmalılar. Onun yanında olduğumuzu tahmin ederlerse topu kesin ateşlerler.”

“O hâlde söyle de ışığını söndürsün,” dedi Wendy endişeyle.

“Söndüremez ki. Bu, perilerin yapamadığı tek şeydir. Perilerin ışığı, tıpkı yıldızlar gibi, ancak uyduklarında söner.”

“Öyleyse Tinkerbelle hemen uyusun,” dedi John.

“Uykusu gelmeden uyuyamaz. Bu da perilerin yapamadığı diğer tek şey.”

Bir süre düşündükten sonra Tinkerbelle’i Wendy’nin geceliğinin cebine saklamaya karar verdiler ve sessizlik içinde uçmaya devam ettiler. Etraf o kadar sessizdi ki, Michael bir süre sonra korkmaya başladı. Bir anda, korkudan ne yapacağını bilemedi ve “Keşke biraz ses olsa!” diye haykırıverdi.

Sanki dileği kabul olmuş gibi, aynı anda korkunç bir gümbürtü duyuldu. Korsanlar, Uzun Tom’u ateşlemişlerdi.

Bu korkunç anda çocukların her biri bir yana savruldu. Ortalık sakinleştğinde John ve Michael kendilerini karanlığın ortasında yapayalnız buldular. Peter top atışının rüzgârıyla açık denize doğru sürüklenmişti. Bu arada Wendy ve Tinkerbelle de kendilerini diğerlerinden uzak bir köşede buldular.

Kıskanç Tinkerbelle, Wendy'yle yalnız kalınca onun cebinden fırlayarak etrafta uçuşmaya başladı. Periler kötü yaratıklar değildir, ama çok küçük olduklarından yüreklerinde sadece bir duygu barındırabilirler. Tinkerbelle'in yüreği o sırada kıskançlıkla dolu olduğu için başka bir duyguya yer kalmamıştı. Wendy'nin önünde uçarak onu korkunç sona doğru sürüklemeye başladı. Hiçbir şeyden habersiz olan zavallı Wendy de, Tinkerbelle'in ona yardım ettiğini düşünerek yaramaz perinin peşine düştü.

BÖLÜM 4

BU ADA GERÇEK

Peter'in döndüğünü hisseden Var Olmayan Ülke, yeniden hayat bulmaya başlamıştı.

O gece adada yaşayanlar arasında şunlar yaşanıyordu: Kayıp Çocuklar, Peter'in peşinde; korsanlar Kayıp Çocuklar'ın peşinde, Kızılderililer korsanların peşinde, vahşi hayvanlar da Kızılderililerin peşindeydi. Grupların hepsi adada turlar atıp duruyorlardı ama hepsi aynı hızda ilerlediği için bir türlü karşılaşmıyorlardı. Kayıplar Çocuklar dışındaki herkes savaşmak istiyordu. Aslında çocuklar da genelde savaşmak isterlerdi, ama o akşam liderlerini arıyorlardı. Adada o sırada, ikizlerle birlikte altı çocuk vardı. En önde yürüyen Şanslı, grubun en korkağı olmasa da en bahtsızıydı. Diğerleri kadar çok macera yaşamamıştı, çünkü büyük olaylar hep o yokken ortaya çıkmıştı. Onun arkasında, her zaman neşeli ve kibar olan Çıtcıt vardı. Peşlerinden

gelen Çeyrek, aralarında en burnu büyük olanı. Kaybolmadan önce görgü kurallarını öğrendiği günleri hatırladığını düşünürdü. Dördüncü çocuk Kıvırcık'tı ve grubun en yaramazıydı. En arkada yürüyen ikizler de, ikizdi işte. Onları ayırt etmek mümkün değildi.

Kayıp Çocuklar'ın peşindeki korsanlar da pek uzakta değillerdi. Bunlar, vücutlarını kaplayan döv-meleri ve kulaklarına taktıkları kocaman halka kü-peleriyle son derece gaddar adamlardı. Ortalarında yürüyen Kaptan Kanca şüphesiz en acımasızlarıydı. Kaybettiği elinin yerine taktığı kancası görünüşünün gerçekten de korkunç olmasını sağlıyordu. Söylenenlere göre, son derece gözü pek olan bu korsanın korktuğu tek şey kendi kanını görmektir.

Korsanların peşinde, çıt çıkarmadan ilerleyen Kızılderilileri, deneyimsiz gözlerin bile fark etmesi mümkündü. Ellerinde baltalar ve bıçaklar taşıyan bu adamların gövdeleri, sürdükleri boyalar ve yağ-lar yüzünden, karanlıkta bile pırıl pırıl parlıyordu. Grubun en arkasında, kabilenin gururlu prensesi Gün Güzeli yürüyordu.

Takip kervanındaki en son grup olan vahşi hayvanların arasında aslanlar, kaplanlar, ayılar ve daha birçok çeşitten hayvan vardı. Bu grubun en arkasında ilerleyen karanlık gölgeyse, adadaki onca insan arasından sadece birinin peşinde olan kocaman obur timsahtı.

Peter'in peşindeki Kayıp Çocuklar bir süre sonra sıkılarak onu aramaktan vazgeçtiler ve yer altındaki evlerine çok yakın olan çimenliğe uzandılar. Önce masallardan, sonra da annelerinden bahsetmeye başladılar. Peter onlara anneler hakkında konuşmayı yasakladığı için bunu, o olmadığı zamanlarda yaparlardı. Neredeyse hiçbiri annesinin yüzünü hatırlamıyordu. Aslında birbirlerine anlatıklarının çoğu da hayal ürünüydü.

Birden, ormanın içinden, korsanların acımasız seslerini duydular ve göz açıp kapayıncaya kadar gözden kaybolarak yer altındaki evlerine saklandılar. Evlerinin girişi, yedi ağaca, ancak onların sığacağı büyüklükte oyulmuş kovuklardı. Korsanlar ne kadar ararlarsa arasınlar, Kayıp Çocuklar'ın evini bulamıyorlardı. Kaptan Kanca az önce çocukların durduğu çimenliğe geldi ve "Ah, o Peter Pan'ı bir yakalasam," dedi. "Elimi bu hâle getiren kişi o, ben de yakalarsam onu parçalayacağım. Üstelik elimi kestikten sonra nehre attı. Elimi nehirde kapandı o koca timsah tadını o kadar beğendi ki, şimdi geri kalanımı da yemek için her yerde beni arıyor."

Yanındaki tayfalardan biri çekinerek söze karıştı. "Neyse ki timsah o saati de yutmuş Kaptan, onun tik-takları sayesinde hayvanın geldiğini anlayabiliyorsun."

"Evet," dedi Kaptan Kanca. "Saatin sesini duydum mu hemen oradan sıvışıyorum." Birden, otur-

duğu yerin ne kadar sıcak olduğunu fark etti. “Bu da ne?” dedi. “Ben yanıyorum!”

Etrafı biraz araştırdınca Kayıp Çocuklar’ın evinin yerini bulduklarını anladılar. Orada duran kocaman bir mantarı kaldırdıklarında, bunun aslında evin bacasını gizlemek için konduğunu keşfettiler. Çocuklar, tehlikede olduklarını hiç düşünmediklerinden, neşeyle sohbet ediyorlardı. Korsanlar bir süre onları dinlediler ve birbirlerine fısıldadılar: “Duydunuz mu? Peter Pan adada değilmiş!”

Kaptan Kanca, “Aklıma muhteşem bir plan geldi,” dedi. “Hemen gemiye dönüp çok yağlı ve şekerli bir pasta yapacağız, sonra bu pastayı deniz kızı koyuna bırakacağız. Sersem çocuklar o ağır pastayı yedikten sonra denize girmemeleri gerektiğini bilmediklerinden yüzmeye gidecekler ve hepsi boğulacak! Hah hah haa!”

Hepsi neşeyle gülerlerken, duydukları bir ses donakalmalarına neden oldu: tik-tak tik-tak. Kaptan Kanca bir anda bembeyaz oldu. “Timsah!” diye haykırdı ve peşinde diğer korsanlarla birlikte koşarak oradan uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra ortaya çıkan koca timsah, Kaptan Kanca’nın kokusuyla ağzı sulanarak, ağır ağır korsanların peşinden gitti.

Çocuklar tehlike geçtikten sonra tekrar yeryüzüne çıktılar ve içlerinden biri, havada süzülen iri,

beyaz bir şey gördü. “Çocuklar, bakın,” dedi. “Kocaman beyaz bir kuş!”

“Buraya yaklaşıyor!” diye bağırdı başka bir tanesi. Bu sırada hemen önlerinde beliren Tinkerbelle, oradan oraya uçarak, çocuklara seslendi. “Peter bu beyaz şeyi vurmanızı istiyor!”

Peter’in istekleri emir anlamına gelirdi ve kimse bunu sorgulamazdı. Çocuklar birbirlerine bakarak, “Hadi Peter’in dediğini yapalım ve şu kuşu vuralım!” dediler. Şanslı, okuyla yayını kaptığı gibi nişan aldı ve oku fırlattı. O, Peter’in emrini yerine getirdiği için neşe ve gururla dans ederken; Wendy, göğsüne saplanmış okla birlikte yere düşüverdi.

BÖLÜM 5

WENDY'NİN EVİ

Sersem Şanslı, Wendy'nin tepesinde gururla diki-
lirken diğer çocuklar ağaç kovuklarından çıkarak
onun yanına geldiler. Bir süre sessizlik içinde, yerde
yatan Wendy'yi izlediler.

İlk konuşan Çeyrek oldu. “Bu bir kuş değil ki,”
dedi korku dolu bir sesle. “Galiba bu bir hanıme-
fendi.”

Çıtçıt hıçkırarak, “Biz de onu öldürdük,” dedi.

Kıvırcık, “Ah,” dedi. “Peter onu bize getiriyor
olmalı.” Sonra kendini üzüntüyle yere attı.

İkizlerden biri Şanslı'ya dönerek, “En sonunda
bir annemiz olacaktı ama sen onu öldürdün,” dedi.

Aniden Peter'in döndüğünü haber vermek için
attığı çığlığı duyular. Çocuklar korkularından he-
men önüne geçerek Wendy'yi sakladılar. Peter neşe
içinde yere inip, “Merhaba millet!” dediğinde hiç

WENDY'NİN EVİ

biri ona yanıt veremedi. Peter şaşkın şaşkın onlara baktı. “Size en sonunda bir anne getirdim,” dedi.

Yine yanıt gelmeyince şüphelenen Peter, “Onu görmediniz mi?” dedi. “Buraya doğru geliyordu.”

Çocuklar suçlu suçlu bakarak yavaşça iki yana ayrıldılar. Peter yerde yatan Wendy’yi görünce yanına gitti ve çok sinirlendi. “Bunu hanginiz yaptı?” diye haykırdı. “Ben de onu öldüreceğim.”

Şanslı, Peter’in önüne geçerek göğsünü açtı. Peter, Wendy’nin göğsünden aldığı oku saplamak için öfkeyle ileri atıldı ama bunu başaramadı. “Bir şey beni engelliyor,” dedi diğerlerine bakarak. İçlerinden biri Wendy’ye baktı ve “Hey! Seni engelleyen şey Bayan Wendy’nin kolu!” dedi. “Bayan Wendy yaşıyor!”

Peter, Wendy’nin yanına giderek diz çöktü ve onun boynundaki düğmeyi gördü. “Bakın,” dedi. “Bu, ona verdiğim öpücük, hayatını kurtarmış.”

Kıvırcık, “Hadi onu eve götürelim,” dedi.

“Olmaz,” dedi Peter. “Ona dokunamayız, bu kabalık olur.”

“Ama burada da kalamaz. Ne yapacağız şimdi?” dedi Çeyrek.

“Buldum!” dedi Peter. “Hadi Wendy’nin etrafına bir ev yapalım!”

Çocuklar bunu duyunca heyecanla, şarkılar söyleyerek, çevredeki dallar ve yapraklarla Wendy’nin etrafına bir ev yapmaya başladılar. Kırmızı dallar-

dan çatısı, yeşil çimlerden halısı, sarı çiçeklerden perdeleri olan bu ev gerçekten de çok sevimliydi. Kapıyı da tamamlayan çocuklar, üstlerini başlarını düzelterek kapıyı çaldılar ve Wendy'nin açıp açmayacağını merak ederek beklemeye başladılar.

Kapı açıldı ve Wendy şaşkınlıkla dışarı çıktı. “Neredeyim ben?” diye sordu.

Çocuklar bir ağızdan, “Evinizdesiniz Bayan Wendy,” dediler. “Bu evi sizin için yaptık.”

“Ah, ne kadar da tatlı bir ev,” dedi Wendy.

“Biz de sizin çocuklarıңыз,” diye haykırdı ikizler. Sonra, hepsi dizlerinin üstüne çökerek, “Bayan Wendy, bizim annemiz olur musunuz?” diye yalvardılar.

“Elbette,” dedi Wendy sevinçle. “Buna çok memnun olurum.”

BÖLÜM 6

DENİZ KIZLARININ KOYU

Peter ertesi sabah hemen Wendy, John ve Michael için kovuk ölçüsü aldı. Bu çok önemliydi çünkü ağaçlarının kovukları gövdeleriyle uyumlu olmazsa, çocukların girip çıkmaları çok zor olabilirdi. Michael ve Wendy ilk denemede kovuklarından rahatlıkla geçebildiler, ama John için biraz daha uğraşmak gerekti. Birkaç gün içinde Wendy ve kardeşleri yerin altındaki evlerine iyice alışmış ve onu çok sevmeye başladıklarını fark etmişlerdi. Yatakta, Michael dışında bütün çocuklar sardalya konservesi gibi sıkış tepiş uyuyorlardı. Biri işaret vermeden dönmelerini yasaklayan katı bir kural vardı. İşaret verilince hepsi aynı anda dönüyorlardı çünkü bunu yapmazlarsa mutlaka yataktan düşen birileri olurdu. Michael'ın da o yatakta yatmasında herhangi bir sakınca yoktu aslına, ama Wendy bir bebek istediği için ve Michael da en küçük ço-

cuk olduğundan tavana iple asılmış olan bir sepetin içinde uyuyordu.

Tek odadan oluşan bu sade evin bir duvarındaki minik oyuğun içinde de Tinkerbelle yaşıyordu. Minik peri incecik, zar gibi bir perdeyle evini diğerlerinden ayırmıştı. Çevreden topladığı bir sürü şeyle odasını süsleyen Tinkerbelle, evini elbette kendi ışığıyla aydınlatıyordu.

Rüyalarındaki kurt yavrusu, Wendy adaya geldikten sonra onu bulmuş ve bir daha da peşinden ayrılmamıştı. Wendy çocuklarla ve evle ilgilenirken zaman geçip gidiyordu. Acaba annesiyle babasını hiç düşünüyor muydu? Galiba onlar için pek de üzülüyordu. Geri döndüklerinde odalarının penceresini açık bulacağından öyle emindi ki, kendini çok rahat hissediyordu. Fakat John ve Michael sanki anneleriyle babalarını unutmuş gibi davranıyorlardı. Wendy ailelerini unutmamaları için çocuklara sürekli sorular soruyor, anılarını canlı tutmaya çalışıyordu. Bu sorulara Peter dışındaki bütün çocuklar hevesle yanıt vermeye çalışırdı çünkü Peter, annelerin pek de yararlı canlılar olduğuna inanmıyordu.

Peter Pan ve Kayıp Çocuklar, adada sürekli maceralara atılırlardı. Bu maceraların en heyecanlısı büyük ihtimalle, Kızılderili prenses Gün Güzeli'ni deniz kızlarının koyundan kurtarmalarıydı.

Eğer şansınız yaver giderse, bazen gözlerinizi kapattığınızda, karanlıkta dalgalanan tatlı ama siliik renkli bir göl görürsünüz. Gözlerinizi daha sıkı yummaya devam ettikçe bu renkler gittikçe parlaklaşır ve en sonunda öyle bir canlı görünür ki, alev alacak sanırsınız. İşte bu, deniz kızlarının koyuna, bulunduğunuz yerden en çok yaklaşılabildiğiniz andır. Birkaç saniyeniz daha olsaydı, dalgaları görebilir ve deniz kızlarının sesini duyabilirdiniz.

Çocuklar uzun yaz günlerini işte bu koyda geçiriyorlardı. Çoğunlukla yüzüyor ve suda oyunlar oynuyorlar, yorulunca da orada bulunan kocaman Yalnız Kaya'nın üstüne yatıp güneşleniyorlardı. Bu sırada deniz kızları ortaya çıkarak suda oyunlar oynamaya başlıyor, fakat çocuklar onlara katılmak için suya girince, deniz kızları kuyruklarıyla sular sıçratarak hemen ortadan kayboluyorlardı.

Yine böyle günlerden birinde, çocukların hepsi Yalnız Kaya'nın üzerine uzanmışlardı. Wendy de yanlarına oturmuş, onların dinlendiklerinden emin olmak için bir yandan onlara bakıyor, bir yandan da suyu izliyordu.

Bir anda koyda ani bir değişim oldu. Dalgaların üstünden bir ürperti geçti, güneş bulutların arkasına saklandı ve gölgeler suyun üstüne yayılarak onu soğutuverdi. Wendy başını kaldırdığında, her zaman güler yüzlü olan koyun şimdi korkutucu ve karanlık olduğunu gördü.

KOYDA YAZ GÜNLERİ...

Wendy, Yalnız Kaya hakkında birçok hikâye dinlemişti. Acımasız korsanlar, kurbanlarını buraya bırakırlar ve kurbanlar da sular yükselince boğuluverirlerdi. Wendy hemen çocukları uyandırmalıydı, ama öyle güzel uyuyorlardı ki onlara kıyamadığı için bunu yapamadı.

Neyse ki yanlarında Peter vardı. O, tehlikenin kokusunu uykudayken bile alabilirdi. Aniden yatığı yerden kalkan Peter, kulak kesilip hiç kıpırdamadan koyu dinledi ve keskin bir haykırıyla bütün çocukları uyandırdı. “Korsanlar!” Çocuklar ne yapacaklarını bilmez hâlde ona sokuldular. Tehlikeyle karşılaştıklarında hepsi Peter’in sözünü dinlerdi.

“Dalın!” diye bağırdı Peter. Bütün çocuklar göz açıp kapatıncaya kadar suya dalarak ortadan kayboldular. Koy şimdi çok ıssız görünüyordu.

Kayaya yaklaşan bir kayık vardı. Kayığın içinde iki korsan ve Kızılderililerin cesur prensesi Gün Güzeli vardı. Korsanlar onu esir almış, ellerini ve ayaklarını bağlamışlardı. Korsan gemisine ağzında bir bıçakla gizlice çıkmaya çalışırken yakalanmıştı Gün Güzeli. Başına gelecekleri biliyor gibi görünüyordu; kayanın üstünde boğulmaya terk edilecekti. Yine de sakin görünüyordu. O, bir Kızılderili reisinin kızıydı ve öyle davranacaktı.

Kayıktaki iki korsan karanlıkta kayaya yaklaştıklarını görmediler ve kayaya çarpıverdiler. “Dik-katli olsana!” dedi korsanlardan biri diğerine.

“Bak kayaya çarptık. Az kalsın batacaktık. Hadi, şu Kızılderili’yi kayanın üstüne bırakalım da orada boğulsun.”

Kayanın yanında, gözlerden uzakta, suda bir görünüp bir kaybolan iki baş vardı. Bunlar Peter ve Wendy’ydi. Wendy daha önce böyle korkunç bir şey görmediği için sessizce ağlıyordu. Peter Pan, Gün Güzeli’ni kurtarmaya karar verdi. Bu kararın nedeni Gün Güzeli’ni sevmesi değil, onun iki kişiye karşı tek başına olmasıydı. Peter haksızlığa dayanamazdı. En kolayı korsanların gitmesini bekleyip, öyle harekete geçmekti ama Peter asla kolay yolu seçmezdi.

Yapacak başka bir şey olmadığı için Peter, Kaptan Kanca’nın sesini taklit etmeye başladı.

“Hey, sizi gidi beceriksizler! Ne yapıyorsunuz orada?” Bu mükemmel bir taklitti.

Korsanlar şaşkınlıkla birbirlerine bakıp, “Bu Kaptan Kanca!” dediler.

“Çabuk o kızı serbest bırakın!” dedi Peter öfkeyle.

“Ama Kaptan.”

“Hemen dediğimi yapın sersemler! Yoksa kancamın tadına bakarsınız!”

“Emredersin Kaptan!” diyen korsanlar hemen Gün Güzeli’nin iplerini çözdüler, o da suya atladı ve zarafet içinde yüzerek uzaklaştı.

Peter, elde ettiği başarı karşısında kıkır kıkır gülmeğe başladı. Wendy korsanların onları yakalamasından korkarak Peter'in ağzını kapatmaya çalışıyordu ki, bir anda bütün koy bir haykırıyla inledi. "Hey, sizi gidi sersember!" Wendy, Peter'e baktı. Konuşan o değildi.

İkisi de başlarını sesin geldiği tarafa çevirdiler. Gerçek Kaptan Kanca da suyun içindeydi.

Tayfalarının tuttuğu ışıkla yolunu bulup kayaya tırmanan Kaptan Kanca, bir süre sessiz kalarak nefeslendi. Sonra, "Mahvolduk," dedi. "Kayıp Çocuklar kendilerine bir anne bulmuşlar!"

Korsanlardan biri, "Kaptan," dedi. "Aklıma bir fikir geldi. Çocukların annelerini kaçırıp bizim annemiz yapamaz mıyız?"

"Bu muhteşem bir plan!" dedi Kaptan Kanca heyecanla ve plan kafasında hemen canlanıverdi. "Çocukları kaçıracağız, onları kalasın üstünde yürüterek denize atacacağız, Wendy de böylece bizim annemiz olacak."

Üç korsan da kayanın üstünde, planı uygulamak için yemin ettiler. Tam bu sırada Kaptan Kanca'nın aklına Gün Güzeli geldi. Sertçe, "Kızılberili nerede?" diye sordu.

Korsanlardan biri, "Merak etme Kaptan," dedi. "Emrettiğın gibi onu serbest bıraktık."

"Serbest bıraktık da ne demek!" diye haykırdı Kaptan Kanca.

Bu tepki karşısında şaşkına dönen korsan, “Sudayken bize seslenip onu bırakmamızı emretmiştin ya Kaptan,” dedi titreyen bir sesle.

Kaptan Kanca önce öfkeden köpürdü, sonra tayfalarının doğruyu söylediğini anlayınca korkmaya başladı. “Ama ben öyle bir emir vermedim ki,” dedi ürpererek.

Kaptan Kanca, karanlık suya bakarak korkuyla seslendi: “Bu gece bu karanlık sulara musallat olan hayalet, beni duyuyor musun?”

Peter Pan sessiz kalsa her şey çok kolay olacaktı, ama elbette bizim Peter bunu başaramadı. “Sesin öyle çirkin ki kulaklarım acıdı.”

“Sen kimsin yabancı? Konuş!” diye emretti Kaptan Kanca.

“Ben James Kanca,” diye yanıt verdi ses.

Çok şaşırان Kaptan Kanca, sese bir oyun oynamaya karar verdi. “Kaptan Kanca,” diye bağırdı. “Başka bir sesin var mı?”

Peter Pan bir oyuna nasıl karşı koyabilirdi ki? Hemen kendi sesiyle yanıt verdi. “Var.”

“Başka bir ismin var mı?”

“Evet.”

“Bir sebze misin?”

“Hayır.”

“Bir mineral misin?”

“Hayır.”

“Bir insan mısın?”

“Evet.”

“Yetişkin misin?”

“Hayır!” Peter’in sesi biraz öfkeli çıkmıştı.

“Bir çocuk musun?”

“Evet.”

“Sıradan bir çocuk musun?”

“Hayır.”

“Muhteşem bir çocuk musun?”

“Evet.”

Kaptan Kanca biraz durarak düşünmeye başladı.

Peter Pan sevinçle, “Bilemedin işte!” diye haykırdı. “Pes ediyor musun?”

Kendini beğenmiş Peter, her zaman olduğu gibi fazla ileri gidiyordu. Korsanlar bu fırsatı değerlendirmek için hevesle, “Evet, evet!” diye bağıldılar.

“Tamam o zaman,” dedi Peter. “Ben Peter Pan.”

“İşte şimdi elimize düştü!” diye bağırdı Kaptan Kanca. “Sen suya atla, sen de kayığa göz kulak ol. Onu ölü ya da diri bana getirin!”

Kaptan Kanca da emir verdiği korsanın peşinden hemen suya atladı. O sırada Peter Pan’ın neşeli sesi duyuldu.

“Çocuklar, hazır mısınız?”

Koyun farklı yerlerinden, “Evet, evet,” sesleri yükseldi.

“O hâlde şu korsanlara günlerini gösterelim!”

Korsanlarla çocuklar arasındaki savaş kısa, ama şiddetli oldu. Herkes var gücüyle bir korsanı deni

ze atmak için çabalıyordu. Bu arada hiç kimsenin yaklaşmadığı bir kişi vardı. Kaptan Kanca, demir kancasını sağa sola savuruyor, çocuklar da korkmuş balıklar gibi kaçıyorlardı.

Fakat Kaptan Kanca'dan korkmayan biri vardı ve onunla karşılaşmaya hazırdı.

Çok tuhaf ama Kaptan Kanca ve Peter Pan suda karşılaşmadılar. Kaptan Kanca yorulmuştu ve dinlenmek için kayanın üstüne tırmanıyordu, o sırada Peter Pan da kayanın tam ters tarafından kayaya çıkmaya çalışıyordu. Kayanın üstü çok kaygan olduğu için tırmanmakta zorlanıyorlardı. Tutunacak yer ararlarken birbirlerinin ellerini tuttular ve şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Tam anlamıyla burun buruna gelmişlerdi. Peter Pan hemen kayanın üstüne tırmandı ve adil bir dövüş olması için Kaptan Kanca'yı yanına çekmek amacıyla elini uzattı. İşte Kaptan Kanca o sırada Peter'in elini ısırıverdi.

Peter elini ovuştururken, Kaptan Kanca delirmiş gibi suya atladı ve hızla gemiye doğru yüzmeye başladı. Ancak Kaptan Kanca'nın yüzünde neşe değil korku vardı. Çocuklar daha dikkatli dinleyince, duydukları tik-tak seslerinden, timsahın yine Kaptan Kanca'nın peşine düşmüş olduğunu anladılar.

Kayıp Çocuklar şarkılar eşliğinde eve gittiler. Her biri yaşadığı macerayı diğerlerine anlatmaya çalıştığından, epey gürültü çıkarıyorlardı. Ama bugün yaşadıkları belki de en büyük macera, uyku

MÜTHİŞ BİR SERÜVEN OLDU.

saatini geçirmiş olmalarıydı. Buna o kadar sevinmişlerdi ki, çeşitli bahaneler bularak uyumayı daha da geciktirmeye çalışıyorlardı. Hepsinin sağ salim eve dönmesinden memnun olsa da, Wendy zamanında uyumayan çocuklara öfkelenmişti. “Herkes yatağa!” diye öyle bir haykırdı ki, herkes çil yavrusu gibi dağılarak yorganın altına girdi. Kocaman yatağa yerleşen çocuklar, masal anlatması için Wendy’ye yalvarmaya başladılar.

BÖLÜM 7

WENDY'NİN MASALI

Wendy oturarak, “O hâlde dinleyin,” dedi. “Bir zamanlar bir beyefendi varmış...”

“Keşke bir hanımefendi olsaydı,” dedi Kıvırcık.

Çıtçıt, “Bence bembeyaz bir farecik olsa daha güzel olurdu,” dedi.

“Sessiz olun bakayım,” dedi Wendy. “Bir hanımefendi de varmış...”

İkizlerden biri, “Ah anneciğim,” dedi. “Hanımefendiye bir şey olmamış değil mi?”

“Hayır, tabii ki olmamış,”

“Oh, buna çok sevindim,” dedi diğer ikiz.

Wendy yüksek sesle iç geçirdi.

Bu masalı hiç beğenmiyor olsa da Wendy’ye haksızlık yapılmasına sinirlenen Peter, “Sessiz olun bakayım!” diye bağırdı.

WENDY'NİN MASALI

Wendy masalına devam etti. “Beyefendinin adı Bay Darling, hanımefendinin adı da Bayan Darling’miş.”

John, diğer çocuklara hava atmak için, “Ben onları tanırdım,” dedi.

Michael şüphe içinde, “Galiba ben de tanıyordum,” dedi.

“Bay ve Bayan Darling evliymiş,” diye açıkladı Wendy. “Üç çocukları varmış. Bu üç çocuğa, Nana adında sadık bir dadı bakarmış. Fakat Bay Darling bir gün Nana’ya kızıp onu bahçeye bağlamış, çocuklar da uçup gitmişler.”

“Masalın burası harika,” dedi Çıtçıt.

“Üçü birden,” diye devam etti Wendy, “Kayıp Çocuklar’ın yaşadığı, Var Olmayan Ülke’ye uçmuşlar.”

“Wendy,” diye haykırdı Şanslı. “Çocuklardan birinin adı Şanslı mıymış?”

“Evet, öyleymiş.”

“Yaşasın ben de masala girdim. Oley!”

“Şşşt. Şimdi kendinizi, çocukları uçup giden ailenin yerine koymanızı istiyorum,” dedi Wendy.

Aslında hiçbiri ailelerin duygularını umursamıyor olsa da, çocukların hepsi inledi.

“Boş yatakları düşünün!”

“Aaah!”

“Çok üzücü,” dedi çocuklardan biri.

“Ben çok korkuyorum.”

“Eğer bir annenin çocuğunu ne kadar çok sevdiğini bilseydiniz hiç korkmazdınız,” dedi Wendy. Masala devam etti. “Masalımızın kahramanı, çocukları geri döndüklerinde rahatça girebilsinler diye, annelerinin pencereyi hep açık bıraktığını biliyormuş. Bu yüzden o ve kardeşleri yıllarca evden uzakta yaşamış ve çok mutlu günler geçirmişler.”

“Hiç geri dönmüşler mi?”

“O zaman,” dedi Wendy ilgiyi üzerine çekmekten büyük keyif duyarak. “Şimdi de geleceğe gideyim. Yıllar geçip gitmiş. Bakın, tren istasyonunda bekleyen bu güzeller güzeli hanımefendi de kim acaba?”

Çıtçıt, sanki yanıtı bilmiyormuş gibi heyecanla, “Ah Wendy, kim o hanımefendi?” diye sordu.

“Ama bu... acaba... olabilir mi... evet, evet, ta kendisi... Bu, güzeller güzeli Wendy!”

“Ah!”

“Peki yanındaki boylu poslu, yakışıklı delikanlılar da kim acaba? Yoksa onlar da John ve Michael mı? Evet, öyle!”

“Ah!”

“Wendy, ‘Gördünüz mü sevgili kardeşlerim,’ demiş yukarıyı işaret ederek. ‘O pencere hâlâ açık. Anne sevgisine duyduğumuz yüce inancın ödülü bu işte.’ Sonra hep birlikte anneleriyle babalarının yanına uçmuşlar ve sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.”

John ve Michael masalı duydukları için çok etkilenmiş gibi görünüyordular. Hep bir ağızdan, “Wendy, hadi evimize gidelim,” diye bağırdılar.

Wendy onlara sıkıca sarılarak, “Gidelim,” dedi.

Buna çok şaşırان Kayıp Çocuklar, “Bu gece mi gideceksiniz?” diye sordular.

Aklına korkunç bir fikir gelen Wendy, “Hemen,” dedi. “Annemiz şimdiye kadar yas dönemini yarılamıştır bile.”

Wendy bu düşünce yüzünden o kadar çok korkmuştu ki, Peter’in neler hissedebileceğini düşünmedi bile. “Peter,” dedi sertçe. “Yola çıkmamız için gerekli hazırlıkları yapar mısınız?”

Peter sanki umurunda bile değilmiş gibi, “Olur,” dedi. Bir kızı, Var Olmayan Ülke’de zorla tutmaya niyeti yoktu. “Kızılderililere sizi bırakmalarını söylerim. Tinkerbelle de size yol gösterir.”

Kayıp Çocuklar üzüntüyle olanları izliyorlardı. Sadece Wendy ve kardeşleri gideceği için değil, davet edilmedikleri için de mutsuz olmuşlardı. Onları o hâlde gören Wendy’nin yüreği merhametle doldu.

“Sevgili çocuklarım,” dedi. “Eğer siz de bizimle gelerseniz, eminim annemle babam hepinizi evlat edinir.”

Peter dışına herkes neşeyle zıplamaya başladı. Çocuklardan biri, “Ama bizim çok kalabalık olduğumuzu düşünmeyecekler mi?” diye sordu.

Bunun çaresini hemen düşünen Wendy, “Elbette öyle düşünmeyecekler,” dedi. “Sadece yatak odasına fazladan birkaç yatak atacağız, o kadar.”

Çocuklar Peter’e dönüp, yalvarırcasına, “Ne olur Peter,” dediler, “gidebilir miyiz?” Peter’in de onlarla geleceğini düşündüklerinden rahat davranıyorlardı. Peter acı dolu bir gülüşle, “Olur,” dedi ve tüm çocuklar hızla hazırlanmaya başladılar.

Wendy, Peter’in gözlerine baktığında her şeyi anlamıştı. “Sen de hazırlan Peter,” diye bağırды titreterek.

Peter umursamıyor gibi yaparak, “Hayır,” dedi. “Ben sizinle gelmeyeceğim Wendy.”

Wendy onu ikna etmek için peşinde dolanmaya başladı. Peter’in fikrini değiştirebileceğini umarak, “Anneni bulabiliriz,” dedi.

“Hayır, olmaz,” dedi Peter kararlılıkla. “O benim büyümemi isteyecektir, ama ben hep çocuk kalıp sonsuza dek eğlenmek istiyorum.”

“Ama Peter...”

“Hayır!” diye yanıt verdi Peter. “Sakın ağlayayım falan demeyin. Elveda Wendy.” Sonra, sanki çok önemli bir işi varmış da hemen oradan ayrılması gerekiyormuş gibi aceleyle gülümseyerek elini uzattı.

Galiba konuşulacak başka bir şey kalmamıştı, çünkü tuhaf bir sessizlik oldu. Ancak Peter, herke-

sin önünde üzüldüğünü gösterecek bir çocuk değildi. “Tinkerbelle, hazır mısın?” diye seslendi.

Tinkerbelle çok yakındaki bir ağacın kovuğundan fırladı ama peşinden giden olmadı; çünkü tam da o sırada korsanlar, Kızılderililere kallesçe saldırmışlardı ve tek duyulan ses çığlıklardı.

BÖLÜM 8

ESİR ÇOCUKLAR

Kızılderililer, korsanların bu saldırısını hiç beklemiyorlardı. Bunun en önemli nedeni de hain Kaptan Kanca'nın bütün saldırı kurallarını yok sayarak hileye başvurmuş olmasıydı. Yoksa korsanlar kırk sene düşünseler, Kızılderilileri dürüstçe alt edecek bir yol bulamazlardı.

Dinlenme zamanındaki Kızılderililer gafil avlandılar ve neredeyse tamamı korsanlar tarafından yok edildi. Kaptan Kanca'nın asıl hedefi Kızılderililer olmadığı için, o gece yapılacak daha çok işi vardı. Kızılderililer sadece, yoluna bir daha çıkmasını istemediği zavallı yaratıklardı onun gözünde. Kaptan Kanca, Peter Pan'ı istiyordu. Wendy ve çocukları da istiyordu ama onun ele geçirmeyi asıl hedeflediği kişi Peter Pan'dı.

Peter Pan'ın timsaha attığı kolunun acısını hâlâ duyuyordu ve bu durum Kaptan Kanca'nın canı-

nı fazlasıyla sıkıyordu. İntikamını eninde sonunda alacaktı.

Bu arada çocuklar sessizlik içinde beklerlerken, savaşı hangi tarafın kazandığını merak ediyorlardı.

Peter sakince, “Eğer Kızılderililer kazandıysa tamtam seslerini birazdan duyarız,” dedi. “Zafer kazandıklarında hep tamtam çalarlar.”

Kaptan Kanca’nın emriyle Kızılderililerin tamtamını ele geçirmiş olan bir tayfa, keyifle tamtamanın üstüne oturmuş sessizce ıslık çalıyordu. “Bir daha da tamtaman sesini biraz zor duyarsınız,” dedi kendi kendine. Kaptan Kanca onlara sessiz olmalarını emrettiğinden zafer çılgınlıkları atamıyordu. Onu asıl şaşırtan ise, Kaptan Kanca’nın, tamtamı çalma emrini duymak oldu. Biraz düşününce Kaptan’ın niyetini anladı ve ona bir kez daha hayranlık duydu. Tamtama birkaç kez vurdu, sonra beklemeye başladı.

Hain korsanlar birkaç saniye sonra, “Kızılderililer kazanmış!” diye neşeyle haykıran Peter’in sesini gayet net duydular. Tamtamı duyunca rahatlayan çocuklar da keyifli kahkahalar eşliğinde Peter’le vedalaştılar ve yola düşmek üzere yerin üstüne çıkmaya hazırlandılar. Kaptan Kanca bütün adamlarına, ağaçların başına geçip beklemelerini emretti. Çocuklar en sonunda ellerine düşmek üzereydi.

Ağaçlarının kovuklarını kullanarak yeryüzüne çıkan çocuklar, birer birer korsanların eline düştüler. Hain korsanlar yakaladıkları çocuğun hemen ağzını kapatıyor, onu bir güzel bağlıyor, sonra da bir kenara atıveriyorlardı. Çocukların hepsi yeryüzüne çıktıktan sonra Wendy görüldü. Korsanlar ona, diğer çocuklara yaptıkları gibi kötü davranmadılar, tam tersine, son derece saygılıydılar. Kaptan Kanca şapkasını çıkararak Wendy'yi selamladı ve diğer çocukların yığıldığı yere kadar eşlik etmek için kolunu Wendy'ye uzattı. Wendy ona kızamayacak kadar çok etkilenmişti. O hem küçücük bir kızdı hem de daha önce böyle bir kibarlık gösterisiyle hiç karşılaşmamıştı.

Çocukların hepsi köşede toplanınca, Kaptan Kanca'nın dudakları zalimce kıvrıldı. Wendy ona kibarca yanıt vermese, büyük bir ihtimalle öfkelenmiş ve çoktan buradan ayrılmış olurdu. Ancak şimdi baktığında Çeyrek'in sırrını çözdüğüne inanıyordu. Çocuğa bakınca biraz fazla tombul olduğunu görmüştü. Belli ki Çeyrek, diğer çocuklar gibi bedenini kovuğa uydurmak yerine, kovuğunu gizlice genişleterek bedenine uydurmuştu. Çeyrek'in geçebildiği bir kovuğa Kaptan Kanca da pekâlâ sığabilirdi.

En sonunda Peter'i ele geçirebilecekti. Ama yaptığı korkunç planı kimseyle paylaşmadı, tek yaptığı şey, tutsakların gemiye taşınmasını işaret etmek

oldu. Uzaklaşan kalabalığın arkasından baktı, sonra hava iyice kararmaya başlarken derin bir nefes aldı ve Çeyrek'in çıktığı ağaca giderek kovuğuna sığıp sığmadığını kontrol etti. Sığıdığını görünce, aşağı inmeden önce bir plan yapmaya karar verdi. Önce aşağı inmeliydi.

Yer altından gelecek bir ses duyma umuduyla dikkat kesilerek etrafı dinledi ama aşağısı da en az yukarısı kadar sessizdi. Yer altındaki ev, ıssız, bomboş bir yerdi sanki. Acaba o Peter denen çocuk uyumuş muydu, yoksa ağacın dibinde pusuya yatmış, Kaptan Kanca'yı mı bekliyordu?

Aşağı inmeden bunu öğrenmenin yolu yoktu. Kaptan Kanca pelerinini yavaşça yere bıraktı, sonra dudaklarını var gücüyle ısırarak kovuktan aşağı inmeye hazırlandı.

Aşağıya rahatlıkla inmeyi başarmıştı. Bir süredir nefes almayı unuttuğunu fark ederek derin bir nefes aldı. İçerisi karanlıktı. Gözleri loşluğa alışırken gördüğü ilk şey, odanın ortasındaki büyük yatak oldu. Peter yatağa uzanmıştı ve görünüşe bakılırsa derin bir uykuya dalmıştı. Kaptan Kanca derin bir nefes daha alarak, önündeki alçak kapıyı itti. Belli ki bütün çocuklar önlem olarak ağaçlarının önüne birer kapı koymuşlar ve çıkarken de bu kapıları kilitlemişlerdi. Kaptan Hook kapının üstündeki aralıktan içeriyi rahatlıkla görebiliyordu, ama içeri giremiyordu. El yordamıyla kapının koluna ulaş-

maya çalıştı ve bunu başaramayınca iyice öfkelen-di.

Etrafı incelemeye devam ederken, birden rafta Peter'in ilacını gördü. Wendy bütün çocuklar için ilaç kapları hazırlamıştı ve aslında sudan başka bir şey olmayan bu sıvıyı hasta olmamaları için her akşam onlara içirirdi. İlaç kabı yüksekte, tam da Kaptan Kanca'nın uzanabildiği bir rafta duruyordu. Kaptan Kanca bu kabın ne olduğunu hemen anlamış ve intikam planını bir anda değiştirmişti. Gaddar korsan yanında her zaman çok etkili bir zehir taşırdı. Dünyanın belki de en ölümcül zehiri olan bu sıvı, Kaptan Kanca'nın şimdiye kadar bulduğu bütün zehirleri birbirine karıştırmasıyla elde edilmişti. Parlak sarı renkli bu sıvıya uzaktan bakan biri bile onun zehirli olduğunu anlayabilirdi.

Kaptan Kanca, Peter'in kabına beş damla zehir ekledi. Elleri zevkten titriyordu. İşini bitirince sin-si gülüşüyle Peter'e son bir kez baktı ve arkasını dönerek, sürüne sürüne yukarı tırmandı. Yukarıda bıraktığı pelerinini giydi, şapkasını takıp iyice yana yatırdı ve kendi kendine tuhaf şekilde mırıldanarak, ağaçların arasında gözden kayboldu.

Peter her şeyden habersiz, uyumaya devam etti. Uzun zaman geçtikten sonra, kapıda duyduğu tı-kırtıyla uykusundan uyandı. Bu hafif tıkırtı bile Peter'i tedirgin etmeye yetmişti.

"Kim o?" diye sordu.

Yanıt gelmedi ama uzunca süre geçtikten sonra kapı bir kez daha tıklatıldı.

“Kim o dedim! Kim olduğunu söylemezsen kapıyı açmam!”

En sonunda kapının arkasından, çingırağı andıran, telaşlı bir ses geldi. “Peter, izin ver de içeri gireyim!”

Bu Tinkerbelle’di. Peter hemen kapıyı açtı ve hızla uçmaktan yüzü kızarmış, elbisesi çamurlanmış minik peri hızla odaya daldı.

“Ne oldu?”

“Ah, neler olduğunu asla tahmin edemezsin!” diye haykırdı Tinkerbelle, sonra bir çırpıda, Wendy ve çocukların nasıl yakalanıp tutsak düştüklerini anlatıverdi.

Peter kulaklarına inanamamıştı. Hemen silahlarını kaparak, “Onları kurtarmalıyım,” diye haykırdı. O sırada Wendy’nin ne kadar üzölmüş olabileceğı aklına geldi ve onu mutlu etme isteğıyle eli, raftaki ilaç kabına gitti.

“Sakın yapma!” diye bağırdı Tinkerbelle. Ormanda Kaptan Kanca’ya rastlamış ve hain korsanın kendi kendine, Peter’in ilacına nasıl zehir kattığını mırıldandığını duymuştu. “İlacına zehir katmış!”

“Zehir mi? Bunu kim yapmış olabilir ki?”

“Kaptan Kanca.”

“Saçmalama Tinkerbelle. Kaptan Kanca buraya nasıl gelmiş olabilir ki?” dedi Peter. “Hem ben

Wendy ve çocuklar gittiğinden beri uyanığım. Hiç uykuya dalmadım ki.”

Peter ilaç kabını raftan alıp dudaklarına götürürken, bunu gören Tinkerbelle hızla uçtu ve kapla Peter’in arasına girerek bütün zehiri bir çırpıda içiverdi.

“Tinkerbelle, benim ilacımı nasıl içersin?”

Ama Tinkerbelle titremeye başlamıştı bile. Bunu gören Peter büyük bir korkuya kapıldı ve “Tinkerbelle, sana ne oldu?” diye haykırdı.

Işığı zayıflamaya başlayan Tinkerbelle, cılız bir sesle, “Peter, ilaç zehirliydi,” dedi. “Ben ölüyorum.”

“Tinkerbelle, o ilacı beni kurtarmak için içtin, değil mi?”

“Evet.”

Artık iyice güçsüz düşmüş olan Tinkerbelle, oyununa doğru uçup yere inerek, yavaşça yatağına uzandı. Peter de onun yanına gitti. Tinkerbelle mırıldanıyordu, ama sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki duymak neredeyse imkânsızdı. Işığı neredeyse sönmek üzere olan Tinkerbelle’ye iyice yanaşan Peter, en sonunda onun ne dediğini anlamıştı. Tinkerbelle, çocuklar perilere inanırsa iyileşeceğini söylüyordu.

Gecenin karanlığında, bu odada hiç çocuk yoktu ama Peter kollarını uzatarak, o an rüyalarında Var Olmayan Ülke’yi gören bütün çocuklara seslendi. “Perilere inanıyor musunuz? İnanıyorsanız el

çırpın!” İlk andaki sessizliğin ardından, dünyanın dört bir yanından çocuklar yataklarında doğrularak el çırpmaya başladılar. Alkış sesleri gittikçe çoğaldı, sonra bir anda kesiliverdi.

Duydukları alkışlar Tinkerbelle’i iyileştirmek için yeterliydi. Sesi tekrar güçlü çıkmaya başladı, havalandı ve odayı bir baştan öbür başa uçtu. Peter Pan gülümseyerek ona baktı.

“Şimdi gidip Wendy’yi kurtaralım!”

BÖLÜM 9

KORSANLARIN GEMİSİ

Kaptan Kanca'nın korkunç gemisi, Kidd Koyu'nda demirlemişti. Uzaktan bakanların bile korkuyla titrediği bu gemiye yaklaşmaya cesaret edecek kimse pek bulunmadığından, genelde gözcüye ihtiyaç olmazdı.

Gecenin karanlığında, korsanların bir kısmı küpeşteye yaslanmış içiyor, bazıları fıçıların üstüne oturmuş gürültüyle konuşarak kumar oynuyor, daha yorgun olanlar da güvertede yüzükoyun yatmış, horuldayarak uyuyorlardı. Hepsinin uzak durmaya dikkat ettiği tek biri vardı – kancasının tadına bakmaktan korktukları Kaptan Kanca.

Kaptan Kanca da güvertedeydi ve karamsar bir yüz ifadesiyle volta atıyordu. Bugün onun en mutlu günü olmalıydı. Peter Pan yok edilmiş, çocukların hepsi ve Wendy esir alınmışlardı. Üstelik çocuklar birkaç saat içinde kalasın üstünde yürütölüp deni-

zin dibini boylayacaklardı. Ama Kaptan Kanca, bu kadar insanın arasında öyle yalnızdı ki, bir türlü mutlu olamıyordu. Korsanlar sadece ondan korktukları için onun yanındaydılar. Dünyada onu gerçekten seven bir kişi bile yoktu.

Düşünceleri yüzünden iyice mutsuzlaşan Kaptan Kanca, olduğu yere yığılıverdi. Kaptanlarının bir süre ortada görünmeyeceğini düşünen korsanlar, keyiften kendilerinden geçerek, şarkı söyleyip dans etmeye başladılar. Kaptan Kanca bir süre sonra kendine geldi ve öfkeyle doğrularak yerden kalktı.

“Susun, yoksa hepinizi denize dökerim,” diye haykırdı. Bir anda ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı.

“Uçmamaları için bütün çocukları zincire vurdunuz mu?”

“Evet Kaptan.”

“Öyleyse hepsini buraya getirin, hemen!”

Wendy dışında zavallı esir çocukların hepsi sürüklenerek güverteye çıkarıldı ve Kaptan Kanca’nın karşısına dizildiler. Kanca bir süre onlar orada değilmiş gibi kendi kendine mırıldanarak volta atmaya devam etti. Sonra çocuklara dönerek, “Evet Kayıp Çocuklar,” dedi. “İki kamarota ihtiyacım var, kamarot olmak isteyeniniz var mı? Geri kalanlarınız denizin dibini boylayacak.”

Wendy aşağıdayken çocuklara, Kaptan Kanca’yı boşu boşuna kızdırmamalarını söylediğinden,

Şanslı kibarca öne çıktı. Böyle bir adamın emrinde çalışmak hiç hoşuna gitmezdi ama bunun kendi fikri olduğunu söylerse Kaptan'ı iyice kızdırabilirdi. O yüzden suçu, çocuklarını korumak için her şeyi yaptıklarını bildiği annelere atmaya karar verdi.

“Efendim, annemin bir korsan için çalışmamdan hoşlanacağını hiç sanmıyorum. Hele bir korsan olursam çok üzülür.”

Kaptan Kanca, “Kes sesini!” diye bağırınca zavallı Şanslı titreyerek geri çekildi. O sırada Kaptan Kanca'nın gözüne John çarptı. Çocuğa biraz daha dikkatli baktı ve “Hey, sen!” dedi. “Sen cesur bir çocuğa benziyorsun. Hiç korsan olmayı düşünmedin mi şimdiye kadar?”

Matematik çalışırken zorlandığında zaman zaman bunu aklından geçirmiş olan John, Kaptan Kanca'nın özellikle onu seçmesine çok şaşırmişti. “Kendime Gaddar Jack demeyi düşündüğüm zamanlar olmuştu,” dedi çekinerek.

“Güzel bir isim. Eğer aramıza katılırsan sana bundan sonra bu isimle hitap ederiz.”

“Sen ne dersin Michael?” diye sordu John, kardeşine dönerek.

“Ben korsan olursam bana hangi adı vereceksiniz?” diye sordu Michael.

“Karasakal Joe.”

Michael bu ismi duyunca etkilenmişti. “Ne dersin John?” O John'un karar vermesini, John da

onun karar vermesini istiyordu. “Arkadaşlarımız da bizimle kalacak mı?” diye sordu Michael.

“Hayır,” dedi Kaptan Kanca. “Onları birazdan denize atacaksınız.”

“O zaman bu teklifi reddediyorum!” diye haykırdı John, Kaptan Kanca’nın önündeki varili tekmeleyerek.

Michael, “Ben de reddediyorum!” diye bağırdı.

Öfkeden kuduran korsanlar, hemen onların ağızlarını bağladılar. Kaptanı Kanca kükreyerek, “Kaderiniz belli oldu,” dedi. “Annelerini getirin. Kalası hazırlayın!”

Zalim korsanlardan ikisinin kalası hazırladığını gördüklerinde, çocukların benzi attı. Fakat Wendy yukarı çıkarılırken hepsi de cesur görünmeye çalışıyordu.

Wendy’nin bu korsanlardan nasıl nefret ettiğini anlatmaya kelimeler yetmezdi. Oğlan çocukları korsanlığı çekici buluyor olsa da Wendy’nin gördüğü tek şey, yıllardır temizlenmemiş, iğrenç ve pis bir korsan gemisiydi.

Wendy’nin tiksinti dolu bakışlarına sinirlenen Kaptan Kanca, “Kızı hemen bağlayın!” diye emir verdi. Korsanlardan biri Wendy’yi sıkıca direğe bağladı, bu arada da Wendy’nin kulağına, “Annem olmayı kabul edersen seni kurtarırım,” dedi. Wendy, küçümseyici bir bakışla, “Hiç çocuğum olmamasını tercih ederim,” diye yanıt verdi.

Bu arada Kayıp Çocuklar'ın hiçbirisi Wendy'yle göz göze gelemiyordu. Hepsinin gözü, biraz sonra denizi boylamak için üzerinden yürüyecekleri kalastaydı. Aralarında, kalasın üstünde cesurca yürüyebileceğini düşünen bir çocuk bile yoktu, çünkü düşünme yeteneklerini kaybetmişler, boş boş bakıyorlardı.

Kaptan Kanca bütün dişlerini göstererek sıırıttı ve çocukların teker teker kalasın üstünde yürümelerini izlemesi için başını çevirmek üzere Wendy'ye doğru hareketlendi. Fakat ona kesinlikle ulaşamadı ve ondan duymayı beklediği acı dolu çığlığı da duyamadı. Bunların hiçbirisi gerçekleşmedi, çünkü Kaptan Kanca başka bir şey duymuştu.

Timsahın karnından yükselen korkunç tik-taklar.

Bu sesi, Wendy, çocuklar, korsanlar, hepsi duydular ve bütün başlar aniden sesin geldiği yöne değil, tam ters taraftaki Kaptan Kanca'ya çevrildi. Herkes bu durumun sadece Kanca'yı ilgilendirdiğini biliyordu ve çocuklar ilgi odağıyken birdenbire izleyiciliğe geçmişlerdi.

Kaptan Kanca'nın geçirdiği değişimi izlemek korkutucuydu. Rengi bir anda kâğıt gibi beyazladı. Birden bütün eklemleri gevşeyen Kaptan, yere yığılıverdi.

Gittikçe yaklaşan tik-tak sesleri, timsahın gemiye çıkmak üzere olduğu düşüncesini akıllara getiri-

yordu. Herkes endişe içinde bekleşiyordu. “Timsah gemiye çıkacak!”

Kaptanın demir pençesi bile, timsahın asıl istediği şeyin kendisi olmadığını farkındaymış gibi, bağlı olduğu kolun ucunda hareketsizce yatıyordu. Böylesine korku yaşayan kişi başka biri olsaydı, şimdiye kadar çoktan bayılmış olurdu, fakat Kaptan Kanca’nın aklından hâlâ binlerce şey geçiyordu.

“Saklayın beni!” diye haykırdı titreyen bir sesle.

Korsanlar onun çevresine toplandılar ve gemiye çıkmakta olan timsahla göz göze gelmemek için başlarını eğdiler. Hiçbiri onunla savaşmayacaktı. Kaderden kaçılmazdı.

Kaptan Kanca korsanların arasına saklanıp gözden kaybolduğunda, dizlerinin bağı çözölen çocuklar zincirlerini şakırdatarak bulundukları yerden ayrıldılar ve timsahı görmek için merakla geminin yan tarafına koştular. Onları gecenin en büyük sürprizi bekliyordu, çünkü yardımlarına gelen şey timsah falan değildi. Peter Pan’dı.

Peter, çocuklara sessiz olmalarını işaret etti ve tik-tak sesleri çıkarmaya devam ederek ilerledi.

BU KEZ YA KANCA, YA BENI!

BÖLÜM 10

YA SEN YA BEN

Hayatımızda birçok kez, bir şey meydana geldikten bir süre sonra onu fark etmişizdir. Mesela bir kulağımızın duymadığını aniden fark ederiz, ama kulağımızın ne zamandır o durumda olduğunu bir türlü bilemeyiz. İşte Peter'in başına gelen de böyle bir şeydi. Saldırmaya hazır şekilde, adada sessizce ilerlerken, yanından geçen timsahta bir tuhafılık olduğunu fark etmişti Peter. Uzunca bir süre düşündükten sonra garipliğin ne olduğunu bulmuştu: Timsahtan tik-tak sesi yükselmiyordu. Peter önce bunu tuhaf bulmuş, ama sonra saatin durmuş olduğunu düşünmüştü.

Bu değişim yüzünden bir süre ne yapacağını bilemese de, bu olayı nasıl bir fırsata çevirebileceğini düşünmeye başladı. En sonunda tik-tak seslerini kendisi çıkarmaya karar verdi; böylece vahşi hayvanlar onun koca timsah olduğunu sanacak, ona

saldırmayacak ve aralarından geçmesine izin vereceklerdi. Peter tıpkı gerçek bir saat gibi tik-tak sesleri çıkarıyordu, ama gözden kaçırdığı bir şey vardı. Yanından geçtiği vahşi hayvanların arasında bizim koca timsah da vardı. Timsah, hayatı boyunca dinlediği tik-takları takip etmeye alışkın olduğundan mı, yoksa tik-taklarını geri almak amacıyla mı bilinmez, Peter Pan'ın peşine düştü.

Peter en sonunda sapasağlam su kenarına geldi, kendini hızla suya bırakırken ağzında tek bir cümle çıkıyordu: “Bu sefer Kaptan Kanca'yı yok edeceğim. Kaptan Kanca, artık ya sen ya ben.” Ağzıyla o kadar uzun zamandır tik-tak sesi çıkarıyordu ki, bunu yapmaya devam ettiğinin artık farkında bile değildi. Gemiye timsah taklidi yaparak çıkmak müthiş bir fikirdi, ama bu fikir Peter Pan'ın aklına gelmemişti ve şu an ses çıkardığını fark etse hemen susardı.

Peter Pan gemiye bir fare kadar sessiz çıktığını sanıyordu. Bu nedenle Kaptan Kanca'nın gizlendiğini ve tayfaların korkuyla ona baktığını görünce epey şaşırılmıştı. Kaptan Kanca sanki timsah sesi duymuş gibi perişan olmuş, korkudan bembeyaz kesilmişti.

Tabii ya, timsah! Peter timsahın varlığını hatırlayınca çıkan tik-tak sesini de duyduğunu fark etti. Timsaha bakmak için arkasını döndü ama ortada timsah falan yoktu. Sonra tik-tak sesini çıkaranın

ta kendisi olduğunu anladığında durumun farkına vardı. “Ne kadar da akıllıyım ben!” diye düşündü ve çocuklara onu alkışlamamaları için işaret verdi.

Korkuyla titreyen korsanlar başlarını yerden kaldıramadıkları için Peter sessizce ilerledi ve onlara görünmeden kolayca kamaranın içine girdi. Bu arada korsanlar artık birbirlerinin soluk alışverişlerini duyabildiklerini fark ettiler. Demek ki ortaya bir sessizlik çökmüştü.

“Kaptan, ses kesildi, timsah gitmiş olmalı,” dedi korsanlardan biri. “Bak etraf nasıl da sessizleşmiş.”

Bunu duyan Kaptan Kanca, başını kaldırarak etrafı dikkatle dinledi. Gerçekten de hiç ses duyulmuyordu. Biraz önce ne kadar korktuğunu unutuveren Kaptan, aniden eski gaddar hâline dönüvermişti. “Haydi şu kalasın şerefine bir şarkı söyleyelim,” dedi keyifle. Birdenbire o berbat sesiyle, berbat bir şarkı söylemeye başladı:

“Yo ho, yo ho kalas oynak,
Üstünde bir yürü, neler oluyor bak,
Bir bakmışsın denizin dibindesin,
Bir bilsen canın ne çok acıyacak!”

Kaptan, tutsakları iyice korkutmak için bir yandan kalasın üstünde yürüyormuş gibi yapıyor, bir yandan da dans ediyordu. Şarkısını bitirince acımasızca haykırdı. “Denizin dibini boylamadan

önce dokuz kuyruklu kırbacımın tadına bakmak istemez misiniz?”

Çocukların hepsi dizlerinin üstüne çöktüler. “Hayır, hayır!” diye öyle acıyla bağırıldılar ki, bunu gören bütün korsanlar gülümsediler.

Kaptan Kanca, adamlarından birine, “Bana hemen kamaradan kırbacımı getir!” diye emretti.

Kamara! Peter kamaradaydı! Çocuklar birbirlerine baktılar. Kamaraya giren korsan, içeride birkaç saniye kaldıktan sonra suratı kâğıt gibi beyaz, dışarı çıktı. “Kaptan,” dedi. “Gemide yabancı biri var.” Korsanların en çok bilinen özelliklerinden biri de birçok boş inançlarının olmasıdır. “Bir gemide kimliği belli olmayan birinin bulunması,” dedi titreyerek, “o geminin lanetli olduğunun en büyük kanıtıdır.”

Bunun üstüne kısa bir sessizlik yaşandı, sonra korsanlar telaşla haykırmaya başladılar: “Gemi lanetli! Gemi lanetli!” Kendilerini daha fazla tutamayan çocuklar neşeyle bağırıldılar. Kaptan Kanca neredeyse çocukları unutuyordu. Yüzünde kötülük dolu bir sırıtişla çocuklara döndü.

“Korsanlar,” diye bağırıldı. “Aklıma harika bir fikir geldi. Kamaranın kapısını açıp şu çocukları içeri atalım. Hayatta kalmak için içerideki gizemli yaratıkla savaşsınlar. Bakalım içeriden canlı çıkabilecekler mi?”

Korsanlar hemen Kaptan'ın emrini yerine getirdiler. Kayıp Çocuklar direnir ve korkar gibi yapıyorlardı ama aslında büyük bir istekle kamaraya girdiler. Kamaranın kapısı arkalarından kapandı ve kilitlendi.

Kaptan Kanca, “Şimdi bekleyelim ve görelim,” dedi. Korsanların hepsi kulak kesilmişlerdi ama hiçbirisi kapıya bakmaya cesaret edemiyordu. Koca gemide kapıya bakan sadece bir kişi vardı, o da Wendy'ydi. Tüm bunlar olurken Wendy direğe bağlı hâlde kalmıştı. Beklediği şey çığlıklar ya da haykırışlar değil, Peter Pan'ın ortaya çıkmasıydı.

Wendy'nin çok beklemesine gerek kalmadı. Peter biraz arandıktan sonra kamarada tam da aradığı şeyi bulmuştu. Çocukları bağlayan zincirlerin anahtarlarını kaptığı gibi hepsini serbest bıraktı. Çocuklar kamarada silah olarak kullanabilecekleri her şeyi yanlarına alarak odadan sessizce çıktılar. Peter Pan, çocuklara gizlenmelerini işaret etti; kendisi de sessizce Wendy'nin yanına giderek onu direğe bağlayan ipleri kesti. Artık hep birlikte uçup bu gemiden ayrılmamaları için hiçbir neden yoktu. Ah, hayır, bir neden vardı. Peter Pan'ın ormanda ettiği yemin onlara engel oluyordu. “Kaptan Kanca, artık ya sen ya ben,” demişti Peter. Bu yüzden, Wendy'yi kurtardıktan sonra ona sessizce diğer çocukların yanına saklanmasını söyledi. Wendy'nin biraz önce durduğu yere kendi geçti ve korsanlar

onun Wendy olduğunu sansınlar diye, küçük kızın pelerinini giydi. Hazırlıklarını tamamladıktan sonra derin bir nefes alıp karga gibi öttü.

Korsanlar bu sesi duyunca, içerideki canavarın bütün çocukları yok ettiğini sandılar ve iyiden iyiye telaşlandılar. Kaptan Kanca onları sakinleştirmek için ortalarına gelerek durdu ve “Korsanlar,” dedi. “Ne olduğunu anladım. Bu gemide uğursuz biri var.”

“Evet,” dedi korsanlar öfkeyle. “Kancalı bir adam.”

“Hayır, hayır, o değil,” dedi Kaptan Kanca. “O kız. Herkes kadınların korsan gemilerine uğursuzluk getirdiğini bilir. Onu gemiden atarsak her şey eski hâline dönecektir.”

Bu bazılarına mantıklı gelmişti. “Denemekten zarar gelmez,” dediler.

Korsanlardan biri Wendy’yi denize atmak için onun yanına yaklaşırken, “Artık seni kurtaracak kimse yok, küçük hanım,” dedi.

Pelerinine sarınmış gövdeden, “Biri var,” diye bir ses yükseldi.

“Öyle mi? Kimmiş o?”

Korkunç yanıtın gelmesi çok uzun sürmedi: “İntikamcı Peter Pan!” Bunu söyleyen Peter, aynı anda pelerinini de fırlattı. Ancak o zaman korsanlar, kamaradaki yabancının kim olduğunu anlayabildiler.

Peter Pan korkuluklara tırmanarak, “Hadi çocuklar!” dedi. “Şunların işini bitirelim!”

Korsanlar, çil yavrusu gibi etrafa dağılmasalardı bu savaşı belki kazanabilirlerdi; ama o kadar korkmuşlardı ki, bazıları kendiliğinden denize atladı, bazıları da geminin en karanlık köşelerine sindi. Suyu düşen korsanlar yüzünden denizden yükselen sapırtılarla birlikte savaş devam etti.

Korsanların hepsi gemiden temizlendiğinde, Kayıp Çocuklar, Kaptan Kanca’nın etrafını sardılar. Kanca’nın kötülük dolu yüzü o kadar korkutucuydu ki, çocuklardan hiçbiri ona yaklaşmaya cesaret edemiyor gibiydi. Arada sırada hamle yapanlar, Kaptan Kanca’nın savurduğu kancayı görünce hemen yerlerine dönüyorlardı.

Aralarına havadan inen biri, “Tamam çocuklar, geri çekilin,” dedi. “Kaptan Kanca benimdir.”

Kaptan Kanca’nın karşısında dikilen çocuk, Peter Pan’dan başkası değildi. Diğer çocuklar birer adım geri çekildiler ve ikilinin etrafında çember oluşturdular.

İki eski düşman uzun süre birbirlerini süzdüler. Kaptan Kanca hafifçe titriyor, Peter Pan da tuhaf şekilde gülümsüyordu.

Kaptan Kanca en sonunda, “Demek bunların hepsini sen yaptın,” dedi.

“Evet,” diye yanıt verdi Peter. “Hepsini ben yaptım.”

“Seni arsız çocuk,” dedi Kanca. “Arkadaşlarınla vedalaş.”

“Seni kötü suratlı gaddar adam,” diye yanıt verdi Peter. “Gardını al.”

İki rakip tek kelime etmeden kılıçlarını çektiler. Uzunca bir süre birbirlerine üstünlük sağlayamadılar, çünkü ikisi de çok yetenekli dövüşçülerdi. Peter inanılmaz derecede hızlı hamleler yapıyor, ama kolu kısa olduğu için Kaptan Kanca’ya yaklaşılamıyordu. Kanca da çok zekice hamleler yapmasına rağmen yeterince hızlı değildi. Kaptan Kanca kararlılıkla bir hamle yaptığı sırada Peter hızla çekildi ve kılıcını korsana saplayıverdi. Kanca ciddi şekilde yaralanmamıştı, ama onu dünyada en çok korkutan şeylerden biri gelmişti başına; kendi kanını görmüştü. Kılıcı elinden düşüverdi ve acı içinde Peter’e baktı.

“Peter Pan,” dedi. “Kimsin sen? Nesin?”

“Ben gençliğim, neşeyim ben,” diye yanıt verdi Peter. “Kabuğunu kırıp yumurtasından çıkan yavru kuşum.”

Kaptan Kanca bu yanıtı duyunca afalladı. Belli ki Peter Pan’ın, kim olduğundan hiç haberi yoktu. O sırada barut deposunun kapısının açık olduğunu gördü. Hızla oraya koştu ve depoyu ateşe verirken, “Gemi,” diye haykırdı. “İki dakika içinde paramparça olacak.”

BU ADAMI BANA BIRAKIN.

Bu da Peter Pan'ı korkutmayacaksa, artık ne korkutur bilmem, diye düşündü.

Fakat Peter sakince barut deposuna girdi, elinde bir top mermisiyle depodan çıktı ve top mermisini denize atıverdi.

Kaptan Kanca sonunun geldiğini fark etmişti. “Beni yok eden Peter olmayacak,” diye düşündü kendi kendine. Denize atlamak üzere geminin küpeştesine çıktı ve Peter’e el sallayarak denize atladı. Fakat Kaptan Kanca’nın bilmediği çok önemli bir şey vardı. Tik-tak sesleri çıkarırken Peter Pan’ı takip eden timsah, hâlâ geminin yanında, tik-takların geri gelmesini bekliyordu. Karşısında birdenbire leziz Kaptan’ı gören timsah nasıl bayram etti, tahmin bile edemezsiniz.

Böylece hain Kaptan’ın macerası, daha önce kolunu kaptırdığı timsahın midesinde sona ermiş oldu.

Bu savaşa katılmayıp, diğer çocuklar gibi uzaktan izlemekle yetinen Wendy, en sonunda öne çıktı ve çocukların hepsine sarılarak onları tebrik etti. Hep birlikte Kaptan’ın odasına gidip duvara astığı kol saatine baktıklarında vaktin epeyce ilerlemiş olduğunu gördüler. Bu kabul edilemez bir durumdu. Wendy, uykusuz kalmasınlar diye bütün çocukları hemen korsan ranzalarına yatırdı ve iyi bir uyku çekmelerini sağladı.

BÖLÜM 11

EVE DÖNÜŞ

Sabah herkes erkenden kalktı. Gemide büyük bir hareketlilik olduğu göze çarpıyordu. Çocukların tamamı, dizlerinden kesilmiş korsan kıyafetleri giymişlerdi. Saçlarını güzelce taramışlar ve tıpkı denizciler gibi bir yürüyüş tutturmuşlardı. Arada sırada da, kendilerine geniş gelen korsan pantolonlarını çekiştiriyorlardı.

Kaptan'ın kim olduğunu söylemeye gerek yoktu herhâlde. Çıtçıt ve John ikinci ve üçüncü kaptanlar olmuşlardı. Gemide bir de kadın vardı. Peter çoktan dümenin başındaki yerini almıştı bile. Bütün tayfalarını çağırdı ve onlara hem cesaret verici hem de korkutucu bir konuşma yaptı. “Kahraman denizciler gibi görevlerinizi yerine getireceğinizi biliyorum,” dedi, “ama bu civarın en gaddar korsanları olduğunuzdan da haberim var, o yüzden bana

karşı gelenin anında denizi boylayacağını size hatırlatmama izin verin.”

Bu sert ve kaba konuşma, tayfaların yüreğini titretti ve hepsi de coşkuyla Kaptan'ı alkışladı. Kaptan'ın bu konuşmanın hemen ardından verdiği sert emirlerle gemiyi döndürdüler ve ana karaya yöneldiler.

Gemideki haritaları inceleyen Kaptan Peter Pan'ın hesaplarına göre en yakındaki adalara 21 Haziran'da varacaklardı, bundan sonra da zaman kazanmak için uçacaklardı.

Gemidekilerden kimi yola dürüstçe devam etmek istediğini belirtirken, kimi de bunun bir korsan gemisi olarak kalmasında ısrarcıydı. Fakat Kaptan onlara öyle kötü davranıyordu ki, deli gibi korkuyorlar ve isteklerini Kaptan'a söylemeye cesaret bile edemiyorlardı. Tayfalar genel olarak, Peter'in Wendy'yi kızdırmamak için şimdilik yasalara saygılı davrandığını ama giysisi hazır olduğu anda tam bir korsan kaptanı kesileceğine inanıyorlardı. Bu arada Wendy, istemeye istemeye de olsa, Kaptan Kanca'nın kıyafetlerinden birini sökerek, Peter'e bir korsan kıyafeti dikmeye başlamıştı. Peter bu giysiyi ilk kez denediğinde kaptan köşkünde yalnız başına saatlerce oturmuş ve elini kanca gibi kıvrarak kendi kendine söylenmişti. Hatta çocuklar kendi aralarında bunun dedikodusunu bile yaptılar.

Wendy ve çocuklar eve dönüş yoluna geçmişken, biraz da dönecekleri eve göz atsak iyi olur.

Bayan Darling sanki çocukları evden uçup gitmemişler gibi, bunca zamandır onların yataklarını havalandırmayı, çarşaflarını düzenli olarak değiştirmeyi hiç bırakmamıştı. Bu süre içinde evden bir kere bile ayrılmadı. Pencereyi de gece-gündüz, sürekli açık tutuyor, kapatmaya kalkanı fena hâlde azarlıyordu.

Çocukların odası eskisinin neredeyse tıpatıp aynısıydı. Tek fark, köpek kulübesinin artık, sabah saat dokuzla akşam saat altı arasında burada olmamasıydı. Çocuklar pencereden uçup gittiğinde Bay Darling, Nana'yı zincire vurduğu için kendini suçlamış ve Nana'nın ne kadar akıllı bir köpek olduğunu söylemeye başlamıştı. Çocukların gidişinden sonra o kadar üzölmüştü ki, emekleyerek köpek kulübesine girmişti. Bayan Darling'in ricalarını nazikçe reddetmiş, "Olmaz canım," demişti. "Benim hak ettiğim yer burası."

O kadar pişman ve üzgündü ki çocuklar eve dönünceye kadar kulübeden hiç çıkmayacağına yemin etmişti. Akşamları Bay Darling kulübesinde oturmaya devam ediyor, Bayan Darling'le birlikte eski günlerden bahsediyor, çocukları özlemle anıyorlardı.

Bay Darling'in kendini bu kadar çok suçlaması Nana'yı üzüyordu. Bay Darling, onun köpek kulübesine girmesine izin vermiyordu, ama bunun dışında elinden geldiğince onun istediği her şeyi yapıyordu.

Bay ve Bayan Darling sabah uyandıklarında, köpek kulübesi bir arabaya yükleniyor ve Bay Darling, köpek kulübesinin içinde işe gidiyordu. Akşamları da saat altıda yine köpek kulübesinin içinde yolculuk ederek eve dönüyordu.

O muhteşem dönüş gününde Bayan Darling, çocukların odasında oturmuş, eşinin eve dönmesini bekliyordu. Üzüntüden rengi sararıp solmuş olan bu kadıncağız, bir süre sonra oturduğu yerde uyu-yakaldı. Belli ki rüyasında çocukları görüyordu. Dudakları seğiriyor, eli sanki ağrıyormuş gibi kalbinin üstünde kıpırdanıyordu. Çocuklar da artık eve iyice yaklaşmışlardı.

Bayan Darling sanki onların eve döndüğünü anlamış gibi birden uyanıverdi. Çocuklara seslendi ama odada Nana'dan başka kimsecikler yoktu.

“Ah Nana,” dedi Bayan Darling. “Rüyamda çocuklarım eve dönmüşlerdi.”

Gözlerinde yaşlar biriken Nana, patisini Bayan Darling'in dizinin üstüne koydu. İkisi çocukların odasında ağlayarak otururlarken Bay Darling, köpek kulübesiyle odaya girdi. Yüzünde her zamanki gibi hüznün vardı.

Bayan Darling, “Ah sevgilim,” dedi. “Pişmanlığın hiç azalmadı, değil mi?”

“Hem de hiç azalmadı,” dedi Bay Darling. “Cezamı çekmeli ve çocuklar gelene kadar bu köpek kulübesinin içinde yaşamalıyım.”

Bay Darling üzüntüyle köpek kulübesinin içine kıvrıldı ve karısına dönerek, “Biraz uyumak istiyorum,” dedi. “Bana biraz piyano çalar mısın?” Bayan Darling kalkıp piyanonun başına giderken, Bay Darling, “Pencereyi de kapatır mısın?” dedi. “İçerisi serinlemiş.”

“Ah,” dedi Bayan Darling. “Bunu benden sakın isteme. Pencere hiçbir zaman kapatılmayacak. Çocuklarımız geri döndüklerinde onu açık bulmalılar.” Bunu söyledikten sonra Bayan Darling yan odadaki piyanonun başına giderek oturdu ve duygulu bir şarkı çalmaya başladı. Çok geçmeden ikisi de uykuya dalmışlardı. Pencereden içeri süzülen gölgeler Wendy ve kardeşlerine ait olmalıydı... Ama değildi! Gelenler Peter Pan ve Tinkerbelle’den başkası değildi.

İçeri girdikten sonra Peter telaşla, “Pencereyi hemen kapatmalıyız Tinkerbelle,” dedi. “Sıkıca kapatalım ki dışarıdan açılmasın. Tamam, şimdi biz de sokak kapısından çıkıp gideceğiz. Wendy eve geldiğinde pencerenin kapalı olduğunu görecek ve annelerinin onları artık istemediğini düşünecek, böylece bizimle birlikte geri dönmek zorunda kalacak.”

Hain Peter bunu uzun zamandır planlıyor olmalıydı. Bu kötülüğü yüzünden kendini kötü hissedeceğine sevinçle gülüyordu. Yan odaya baktığında piyanonun başında uyuyakalmış olan kadını gördü.

Tinkerbelle’e dönerek, “Bu, Wendy’nin annesi olmalı,” dedi. “Güzelmış ama benim annem kadar

güzel olamaz.” Peter Pan, annesini hiç hatırlamıyor olsa da arada sırada onunla övünmekten hoşlanırdı. Bayan Darling’e bir daha baktığında, gözünde iki damla yaş olduğunu gördü.

Pencerenin sürgüsünü açmamı istiyor, diye düşündü, *ama bunu yapmayacağım!* Kadına bir kez daha bakınca, gözyaşlarının çoğaldığını gördü. *Wendy’yi ne kadar da çok seviyormuş*, diye düşündü. Wendy’den vazgeçemediği için Bayan Darling’e sinirlendi.

“Ben de Wendy’yi seviyorum,” diye fısıldadı. “Ama ona ikimiz birden sahip olamayız.” Peter, Bayan Darling’in üzgün yüzüne bir süre daha baktı, sonra yutkundu ve “Tamam,” dedi. Pencerenin sürgüsünü açarken, “Al kızını da başına çal,” diye söylendi. “Hadi Tinkerbelle, buradan gidiyoruz.”

Böylece, çok kısa süre sonra gelen Wendy, Michael ve John pencereyi açık buldular. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, evden kaçtıkları için hiç utanç duymadan yere indiler. En küçükleri ona Michael evini çoktan unutmuş gibi görünüyordu.

“John,” dedi şüpheyle etrafa bakınarak. “Galiba ben buraya daha önce gelmişim.”

“Elbette geldin şaşkın. İşte şuradaki senin yatağın.”

“Elbette,” dedi Michael, ama pek de ikna olmussa benzemiyordu.

“Köpek kulübesi de burada!” diye haykırdı John, kulübeye doğru koşarak.

Wendy, “Belki de Nana içindedir,” dedi.

Fakat John fısıldayarak karşılık verdi. “Bakın. İçinde bir adam var.”

“Bu babamız!” diye bağırdı Wendy sevinçle.

Michael meraklı gözlerle yanlarına yaklaşıp, “Ben de bakayım,” dedi. “Çok da büyük biri değilmiş.” Neyse ki babası uyuyordu da bu üzücü cümleyi duymadı.

Wendy ve John, babalarının köpek kulübesinde uyuduğunu görünce epey şaşırmışlardı. John, “Babam hep köpek kulübesinde mi uyurdu?” diye sordu. Wendy şaşkınlıkla, “Belki de eski hayatımızı sandığımız kadar iyi hatırlamıyoruzdur,” dedi.

Tam o sırada Bayan Darling bitişikteki odada piyano çalmaya başladı. Kapının kenarından gizlice ona bakan Wendy sessizce, “Annemiz bu!” diye haykırdı.

Onun yanına gelen John, “Evet, bu o,” dedi.

Michael şaşkınlıkla Wendy’ye baktı. “O zaman bizim annemiz sen değil misin Wendy?” diye sordu.

“Ah,” dedi Wendy. “Eve tam zamanında dönmüşüz.”

John, “Hadi içeri gizlice girip annemizin gözlerini kapatalım,” dedi. Ama Wendy’nin aklında daha az heyecan içeren bir plan vardı.

“Şimdi hepimiz yataklarımıza yatalım. Annem de gelince bizi bulsun. Böylece sanki hiç gitmemişiz gibi olur.”

Bayan Darling bir süre sonra uyanıp, kocasının uyuyup uyumadığına bakmak için çocukların odasına girdi. Yataklara baktığında üçünün de dolu olduğunu gördü. Wendy, John ve Michael annelerinin sevinçten deliye dönmesini bekliyorlardı ama onun yerine tek duydukları şey sessizlik oldu. Bayan Darling onların yataklarında olduklarını görmüş ama hayal gördüğünü düşünmüştü.

Bayan Darling şöminenin yanındaki koltuğa oturdu ve derin bir nefes aldı.

Çocuklar neler olduğunu anlayamıyorlardı ve içlerini soğuk bir korku kaplayıverdi.

Wendy, “Anne,” diye haykırdı.

Bayan Darling, “Ah, bu Wendy,” dedi ama hâlâ rüyada olduğuna emindi.

“Anneciğim!”

“Bu da John,” dedi anneleri.

Michael da, “Anne!” diye bağırdı. Annesini artık tanımişti.

Bayan Darling, “Ah, bu da sevgili Michael,” dedi ve kucağının sonsuza dek boş kalacağını bile bile yine de çocuklarına sarılmak için kollarını açtı. Fakat çocukları hayal değildi. Açılan kollar, yataklarından kalkıp koşarak gelen Wendy, John ve Michael’a sarılıverdi.

Bayan Darling en sonunda konuşabildiğinde kocasına seslendi. Bay Darling uyandı ve o da heyecanla çocukları kucakladı. Nana da koşarak odaya daldı ve hepsini heyecanla yalamaya başladı. Bu muhteşem bir manzaraydı, ama ne yazık ki bu güzel manzarayı pencerenin dışından bakan oğlan çocuğu dışında görecekti kimse yoktu. Pencereden bakan çocuk, diğerlerinin hayal bile edemeyeceği sevinçler yaşamıştı, ama karşısındaki manzara ona sonsuza dek yasaklanan tek mutluluktı.

BÖLÜM 12

WENDY BÜYÜYOR

Çocuklar sağ salım evlerine döndüklerine göre biraz da diğer çocuklardan bahsedelim. Kayıp Çocuklar, Wendy ailesine durumu açıklayana kadar aşağıda beklemişlerdi. Durdukları yerde beş yüze kadar saydılar, sonra da merdivenleri kullanarak yukarı çıktılar. Merdivenlerden çıkmanın Bay ve Bayan Darling üzerinde iyi bir etki bırakacağını düşünmüşlerdi. Hepsi şapkalarını çıkardı ve *keşke korsan kıyafetlerimiz üzerimizde olmasaydı*, diye düşünerek Bayan Darling'in karşısına dizildiler. Kendilerini evlat edinmesi için Bayan Darling ve Bay Darling'e yalvaran gözlerle baktılar.

Bayan Darling, "Elbette sizi seve seve evlat ediniriz," dedi. Bay Darling başta biraz tedirgin olsa da, çocuklar onun etrafını sarınca, o da memnuniyetle hepsini kabul edeceklerini söyledi. Evdeki herkes mutluluk içinde dans etmeye başladı.

Peter, uçarak uzaklaşmadan önce, Wendy'nin camı açması için pencereye hafifçe sürtündü. Wendy pencereyi açtığıında, "Merhaba Wendy," dedi. "Ve hoşça kal."

Wendy, "Ah, Peter," dedi. "Yoksa gidiyor musun?"

"Evet."

"Aileme çok tatlı bir konudan bahsetmek istemez misin?"

"Hayır."

"Senden bahsediyordum."

"Hayır."

Gözünü Wendy'den ayırmayan Bayan Darling koşarak pencereye gitti ve Peter'e, diğer çocuklar gibi onu da evlat edinmek istediklerini söyledi.

Peter hemen kurnazca sordu: "Beni okula da gönderecek misiniz?"

"Evet."

"Sonra da çalışmaya mı başlayacağım?"

"Sanırım öyle."

"Ondan sonra adam mı olmuş olacağım?"

"Evet kocaman bir adam olacaksın."

"Okula gitmek de ciddi şeyler öğrenmek de istemiyorum," dedi Peter öfkeyle. "Ben adam olmak istemiyorum. Wendy'nin annesi, ben bir sabah uyanıp sakalımın uzadığını da görmek istemiyorum!"

Wendy onu sakinleştirmek için, "Peter, ben seni sakalla da çok severim," dedi. Bayan Darling de

kollarını açarak ona baktı ama Peter kaçiverdi. “Bana yaklaşmayın hanımefendi,” dedi. “Kimse beni yakalayıp adam edemez.”

“Ama nerede yaşayacaksın?”

“Tinkerbelle’le birlikte Wendy için inşa ettiğimiz evde yaşarım.”

“Ama akşamları yalnız başına oturmaktan sıkılırsın,” dedi Wendy.

“Tinkerbelle var ya,” diye yanıt verdi Peter.

Wendy bu durumdan hoşlanmadığını belli ederek, “Ama Tinkerbelle doğru düzgün konuşamıyor bile,” dedi. O sırada yakınlardan, hiç hoş şeyler söylemediği belli olan bir çingirak sesi duyuldu.

“Bu önemli değil,” dedi Peter.

“Peter, önemli olduğunu sen de biliyorsun.”

“O hâlde sen de benimle gel,” dedi Peter.

Wendy, annesine döndü. “Gidebilir miyim anne?”

“Kesinlikle olmaz,” dedi annesi. “Seni yeni buldum ve bir daha asla kaybetmeyeceğim.”

“Ama Peter’in bir anneye ihtiyacı var.”

“Senin de bir anneye ihtiyacın var, yavrum.”

Peter, sanki bu umurunda değilmiş gibi, “Sorun değil,” dedi ve uçmaya hazırlandı. Fakat Bayan Darling onun gözünde birikmeye başlayan yaşları görmüştü. Biraz düşündükten sonra, Wendy’nin bahar temizliğine yardım etmek için her yıl bir hafta Peter’in yanına gidebileceğini söyledi. Açıkçası

Wendy orada daha uzun kalmak isterdi, üstelik baharın gelmesine daha çok uzun zaman vardı. Peter'e gelince bu söz onun neşesini yerine getirmişti ve küçük çocuk, mutluluk içinde havalandı. Peter'in zaman kavramı yoktu, o yüzden Wendy'yi kolaylıkla unutabilirdi. Bunu bilen Wendy ondan söz almak istedi. "Bahar temizliği zamanı geldiğinde beni unutma, olur mu Peter?"

Peter söz verdi ve uçarak gözden kayboldu.

Çocukların hepsi okula başladılar. İlk hafta, dersler başlayınca, adada kalmadıkları için biraz pişmanlık duydular, ama kısa süre içinde yeni evlerine alışıp Var Olmayan Ülke'yi unutmaya başladılar. İlk geldiklerinde Nana, uçmasınlar diye gece olunca çocukları yataklarına bağlıyordu, ama bir süre sonra çocuklar uçmayı unuttular ve buna da gerek kalmadı.

Wendy bahar temizliği zamanı geldiğinde Peter'le birlikte uçarak Var Olmayan Ülke'ye gitti. Boyunun ne kadar uzadığını Peter'in anlamaması için dua ediyordu, ama Peter'in anlatacak o kadar çok şeyi vardı ki, Wendy'nin boyuyla ilgilenmedi bile.

Wendy, Peter'le geçmiş günlerden bahsetmek için sabırsızlanıyordu, fakat onunla konuşmaya çalıştığında, yaşadığı yeni maceraların, Peter'in zihninden eski maceraları sildiğini fark etti. Hatta Wendy

ona baş düşmanından bahsettiğinde Peter şaşkınlıkla, “Kaptan Kanca mı? O da kim?” diye sordu.

Wendy afallamış hâlde, “Hatırlamıyor musun?” dedi. “Onu denize atıp hepimizin hayatını kurtarmıştın.”

Peter’in aradan geçen koca bir yıla rağmen sanki sadece bir gün geçmiş gibi davranması Wendy’yi üzmüştü. Hâlbuki o bütün yıl boyunca sabırsızlıkla beklediği için bu sene ona çok uzun gelmişti. Yine de, Peter’in anlattığı yeni maceralarını dinleyerek evde bahar temizliği yapmak ona büyük mutluluk vermişti.

Peter bir sonraki yıl gelmedi. Wendy pencerede uzun süre bekledi, ama Peter görünmeyince umudu kesti. Michael titreyen bir sesle Wendy’ye yaklaşıp, “Wendy,” dedi. “Ya Peter diye biri yoksa?” Wendy o kadar üzüldü ki, o an Michael ağlamaya başlamasaydı o da gözyaşlarını tutamayacaktı.

Peter ondan sonraki yıl bahar temizliği için geldi. İşin tuhafı, arada bir yıl kaçırdığının farkında bile değildi. Bu onun Wendy’yi bir çocuk olarak son görüşüydü. Wendy bundan sonra bir süre büyümek için çabaladı, ama aradan geçen yıllar içinde aslında büyümekten keyif aldığını fark etti.

Peter’in bir sonraki gelişinde Wendy artık bir yetişkin olmuş, üstelik evlenmişti. Elbette Wendy’nin kardeşleri ve Kayıp Çocuklar da büyümüş, birer yetişkin olmuşlardı. Artık her biri yanlarında birer

çanta taşıyor ve sabah erkenden işe gidip eve akşam dönüyorlardı.

Yıllar geçmeye devam etti ve Wendy'nin bir kızı oldu. Doğduğu ilk andan beri sürekli soru sormak istediğini belli eden, meraklı gözlerle dünyayı izleyen bu küçük meleğe Jane ismini verdiler. Jane konuşmaya başladığında ilk sorduğu soru Peter Pan'la ilgiliydi. Onunla ilgili konuşmaya bayılıyor, annesine sürekli evden uçtukları o geceyle ilgili sorular soruyordu. Wendy ona aklında kaldığı kadarıyla yaşadıklarını anlatıyordu.

“Ah şaşkın çocuk,” dedi Wendy bir akşam. “Gölgesi düşünce onu sabunla yapıştırmaya çalışmış, bunu başaramayınca da ağlamaya başlamıştı. Ben onun ağlayışını duyunca uyanmıştım. Sonra gölgesini hemen dikivermiştim. Biraz denemenin ardından hepimiz havalanmıştık ve Peter bizi Var Olmayan Ülke'ye götürmüştü. Perileri, deniz kızlarının koyunu, Kızılderilileri, yer altındaki evi ilk defa orada görmüştüm. Sonra benim için bir ev yapmışlardı.”

“En çok hangisini sevmiştin anne?”

“Sanırım yer altındaki evi.”

“Ben de en çok onu sevdim. Anneciğim, Peter Pan'ın sana söylediği en son şey neydi?”

“Bana, ‘Her zaman beni bekle, bir gece ötüşümü duyacaksın,’ demişti.”

“Ne güzel.”

“Ama Peter beni artık unuttu,” dedi Wendy gülümseyerek. Buna gülümseyecek kadar büyümüştü işte.

“Ötüşü neye benziyordu anne?” diye sordu Jane bir akşam.

Wendy, “Şuna benziyordu,” diyerek Peter’in ötüşünü elinden geldiğince taklit etmeye çalıştı.

Jane suratını asarak, “Hayır, öyle değil,” dedi. “Ötüşü böyle.” Peter’in ötüşünü öyle güzel taklit etti ki Wendy’nin ağzı açık kaldı.

“Ama canım, sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordu kızına.

Jane, “Uykuya daldıktan sonra sık sık duyuyorum,” diye yanıt verdi.

Bir gece, o kaçınılmaz felaket yaşandı. Bahar gelmişti, masal vakti geçmişti ve Jane yatağında uyuyordu. Wendy şöminenin önünde oturmuş, düşünürken, birden o ötüşü duydu. Pencere eskiden olduğu gibi ardına kadar açıldı ve Peter yere indi.

Hiç değişmemişti, Wendy onun süt dişlerinin bile değişmediğini görebiliyordu. Wendy bir yetişkin olmaktan neredeyse utanarak, oturduğu yerde iyice büzüldü ve ona baktı.

Peter kendinden başkasını pek düşünmediğinden, Wendy’deki değişimi fark etmedi bile. “Merhaba Wendy,” dedi.

Wendy koltuğuna iyice gömülerek, cılız bir sesle, “Merhaba Peter,” diye yanıt verdi. İçinde bir şey, “Koca kadın, beni serbest bırak!” diye haykırıyordu.

Peter odada eksik bir yatak olduğunu fark ederek, “Hey,” dedi. “John nerede?”

“John artık burada yaşamıyor.”

“Michael uyuyor mu?” diye sordu Peter, Jane’e şöyle bir bakarak.

Wendy, “Evet,” diye yanıt verdi ama sonra hem Jane’e hem de Peter’e karşı dürüst olmadığı için kendinden utandı. “O Michael değil.”

“Öyle mi? Yeni biri mi?”

“Evet.”

“Kız mı erkek mi?”

“Kız.”

Wendy, Peter’in artık her şeyi anlayacağından emindi ama hiç de öyle olmadı.

“Peter,” dedi Wendy konuyu değiştirerek, “seninle Var Olmayan Ülke’ye uçmamı mı istiyorsun?”

“Elbette... onun için geldim,” diye yanıt verdi Peter. “Bahar temizliği zamanı geldi, unuttun mu?”

Aradan kaç baharın geçtiğini Peter’e anlatmak olanaksızdı. Wendy, özür diler gibi, “Gelemem,” dedi. “Uçmayı unuttum.”

“Sorun değil, tekrar öğretirim.”

“Ah Peter, peri tozunu benim için boşuna harcamam.”

PETER VE JANE

Wendy en sonunda ayağa kalktığında Peter dehşetle haykırdı. “Bu da ne böyle?”

“Ben büyüdüm Peter. Yirmi yaşımı çoktan geçtim. Artık bir yetişkinim.”

“Büyümeyeceğine söz vermiştin!”

“Elimde değildi. Ben evlendim Peter. Yatakta uyuyan da benim kızım.”

“Hayır, olamaz!”

Peter hayatında ilk kez gerçekten üzölmüş görünüyordu. Yere çöktü ve ağlamaya başladı. Hıçkırıkları Jane’i uyandırmıştı.

Yatağında doğrulan Jane, “Küçüğüm,” dedi. “Neden ağlıyorsun?”

Peter, “Merhaba,” dedi.

“Merhaba.”

“Benim adım Peter Pan.”

“Biliyorum.”

“Annemi almaya geldim,” diye açıkladı Peter. “Onu Var Olmayan Ülke’ye götüreceğim.”

“Evet, biliyorum,” dedi Jane. “Ben de seni bekliyordum.”

Wendy korkuyla o tarafa döndüğünde Peter’in yatağın başına tünemiş öttüğünü ve Jane’in de yatağın üstünde neşeyle uçtuğunu gördü.

Peter, “O benim annem,” diye açıkladı. Jane yavaşça inerek onun yanına kondu ve Wendy’ye baktı.

“Bir anneye çok ihtiyacı var,” dedi.

“Biliyorum,” diye itiraf etti Wendy üzüntüyle. “Bunu benden iyi hiç kimse bilemez.”

Peter, Wendy’ye veda ederek havalandı, Jane de onunla birlikte havalandı.

Wendy pencereye koşarak, “Hayır, hayır!” diye haykırdı.

“Sadece bahar temizliği için,” dedi Jane. “Peter her zaman bahar temizliğine yardım etmemi ister.”

“Keşke ben de sizinle gelebilseydim,” diye iç geçirdi Wendy.

“Ama sen uçamıyorsun ki anneciğim,” dedi Jane.

Elbette Wendy en sonunda, Jane ve Peter’in birlikte gitmelerine izin verdi. Onlar uçarak uzaklaşırken, yaşlı gözlerle arkalarından baktı.

Wendy şimdi saçları pamuk gibi beyazlamış ihtiyar bir kadın, çünkü bunlar yaşanalı çok uzun zaman oldu. Jane de artık sıradan bir yetişkin ve onun da Margaret isimli bir kızı var. Peter Pan bazı yıllar unutsa da, genellikle her yıl bahar temizliği için Margaret’i alıyor ve Var Olmayan Ülke’ye götürüyor. Margaret büyüyünce onun da bir kızı olacak, bu sefer Peter’in anneliği görevini o üstlenecek ve bu, çocuklar neşeli, masum ve kalpsiz olmaya devam ettikçe böyle sürüp gidecek.

VAR OLMAYAN ÜLKE

James Matthew Barrie

(1860-1937)

J. M. Barrie, 9 Mayıs 1860'da İskoçya'da, Kirriemuir kasabasında doğdu. Taparcasına sevdiği annesi Margaret Ogilvy, onu diğer on çocuğu arasında yetiştirdi. Barrie 6 yaşındayken, ağabeyi David (annesinin göz bebeği) öldü ve Barrie çocukluğunun geri kalanını, yas tutan annesi avunsun diye, ölen ağabeyinin yerini doldurmaya çalışmakla geçirdi. Bu, "hep genç kalan" David'in yerine geçme çabası, Barrie'nin yetişkin çağlarına ve yazın hayatına yansıyan bir etki yarattı.

Edinburgh Üniversitesi'ni bitirdikten sonra *Nottingham Journal*'da yazmaya başlayan Barrie, kendisini tiyatronun büyüüne çok önceleri kaptırmıştı. Pek çok kısa öykü yazdıktan, pek çok başarılı kitabı basıldıktan sonra ilk oyununu yazdı: *Ibsen's Ghost* (1891). Bunu *Walker* izledi ve bu oyunu yazdığı günlerde, gelecekteki eşi, aktris Mary Ansell ile tanıştı. Evliliği başarılı sayılmazdı ama bu süreçte en başarılı oyunlarını (*The Little Minister*, *The Admirable Crichton* ve *Peter Pan* gibi)

yazdı. *Peter Pan* fantastikti ama bildik peri masallarından çok farklıydı.

Barrie, Peter Pan'ı, aynı yıl içinde kaybettiği arkadaşları Sylvia ve Arthur Llewelyn Davies'in oğulları için yazdı. Anne babalarını kaybeden bu çocuklarla, her biri bir karakter seçip Peter Pan'ı oynarlardı.

Peter Pan, Barrie'nin en mükemmel çalışması oldu. 1912'de bu çalışmasını *Peter ve Wendy* adını verdiği bir romana dönüştürdü. Peter Pan'dan sonra da oyun yazmayı sürdüren Barrie, uzun bir hayat sürdü ve 1937'de Londra'da öldü. Vasiyetinde Peter Pan'ın haklarını bir çocuk hastanesine bağışladı. Bu harika hediye, hastaneye 70 yıl boyunca olağanüstü bir gelir kaynağı oldu.

KISALTILMIŞ İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

- ALICE HARİKALAR
DİYARINDA
Lewis Carroll
- BALONLA BEŞ HAFTA
Jules Verne
- BEYAZ DIŞ
Jack London
- BİNBİR GECE
MASALLARI
Antoine Galland
- BİR YAZ GECESİ RÜYASI
William Shakespeare
- DENİZ KURDU
Jack London
- DENİZLER ALTINDA
YİRMİ BİN FERSAH
Jules Verne
- DON KİŞOT'UN
SERÜVENLERİ
Miguel de Cervantes
- GULLIVER'İN GEZİLERİ
Jonathan Swift
- İKİ YIL OKUL TATİLİ
Jules Verne
- İŞTE ÖYLE HİKÂYELER
Rudyard Kipling
- KAYIP DÜNYA
Arthur Conan Doyle
- KÜÇÜK DENİZ KIZI
Hans Christian Andersen
- KÜÇÜK KADINLAR
Louisa May Alcott
- MONTE CRISTO KONTU
Alexandre Dumas
- OZ BÜYÜCÜSÜ
L. Frank Baum
- ÖMER SEYFETTİN'DEN
SEÇME HİKÂYELER
Ömer Seyfettin
- PETER PAN
James Matthew Barrie
- ROBIN HOOD
Howard Pyle
- ROBINSON CRUSOE
Daniel Defoe
- SEKSEN GÜNDE
DÜNYA TURU
Jules Verne
- TOM SAWYER
Mark Twain

Büyülü Peter Pan, Darling ailesinin çocukları Wendy, John ve Michael'ın yatak odasına gelir. Çocuklara uçmayı öğrettikten sonra, onları Var Olmayan Ülke'ye götürür.

Çocuklar orada Kızılderililer, kurtlar, deniz kızları ve korsanlarla karşılaşır. Korsanların lideri uğursuz Kaptan Kanca'dır. Bir sürü serüvenden sonra, Peter, Wendy ve çocuklar Kaptan Kanca ve tayfalarıyla savaşırken, öykünün heyecanı doruk noktasına ulaşır.

Büyümeyi reddeden, sonsuza dek çocuk kalan Peter Pan, hem çocuklar hem de yetişkinler için, hayallerin başladığı yer olmayı başarabilen bir dünya klasiğidir.